Cum explică
mesajul Sanctuarului
misiunea
Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea

www.zguduireaadventismului.ro

HERBERT EDGAR DOUGLASS

De ce AȘTEAPTĂ ISUS?

HERBERT E. DOUGLAS

DE CE AȘTEAPTĂ ISUS ?

Cum explică mesajul Sanctuarului misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Ediție revizuită

DEDICAȚIE

Cu toată dragostea în memoria lui Richard Jacobson care a adormit, odihnindu-se până când vocea Domnului îl va trezi pentru a-l întâlni pe Domnul său în văzduh (1 Tesaloniceni 4 : 16-17). La delicata vârstă de 70 de ani el a privit prin valea umbrei morții și a știut că are un Mare Preot în Sanctuarul Ceresc care dacă “ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate » (1Ioan 1 :9).

Cuprins

Unde este Isus acum?

Acum câțiva ani în urmă, cea mai mare parte din lumea vorbitoare de limba engleză a experimentat un fenomen care nu era deloc așteptat. După un deceniu de emfază a sloganului „Dumnezeu este mort”, după ani de revolte studențești și atacuri virulente asupra valorilor tradiționale și a autorității de orice fel – a avut loc ceva curios, în toate locurile, primul fiind orașul New York.

În primul an de rulare, un spectacol pe Broadway a ajuns la 20 de milioane de dolari și a ajuns să câștige multe alte milioane. Și care era numele spectacolului? ISUS CHRISTOS SUPERSTAR!

Peste noapte, părea că Isus „a dat lovitura” în industria muzicală, pentru că de aici inainte alte spectacole și filme au urmat. Și El a deschis o piață în contiună creștere în industria cărților unde multe best-sellere se ocupau cu El și cu A Doua Sa Venire.

În refrenul din spectacolul ISUS CHRISTOS SUPERSTAR, apărea o întrebare importantă : „Isus Christos cine ești tu? ” Deși răspunsul corect nu era oferit, întrebarea este mult mai profundă decât apare în spectacolul muzical și trece dincolo de curiozitatea obișnuită. Pentru oricine de pe planeta Pământ, nimic nu este mai important decât cine este Isus, ce a făcut El, unde este El acum și ceea ce face acum pentru rasa umană.

Dar, oricât ar părea de ciudat, chiar creștinii au fost divizați timp de secole, cu privire la cine este El. Ei au exagerat fie Dumnezeirea Sa, fie umanitatea Sa. Destul de rar i s-a oferit lui Isus cel real, locul Său cuvenit. El a fost descris în atât de multe variante și uneori în termeni ciudați încât un observator interesat s-ar simți obligat să întrebe : „Unde este Isus cel Adevărat? ”

Și astfel marea întrebare rămâne : „Isus Hristos, cine ești tu?” Cine este El, de a devenit centrul unei „Revoluții a lui Isus” printre tinerii lumii occidentale în anii 1970, poate unul dintre cele mai neașteptate și neprevăzute evenimente ale timpurilor moderne? Din nou, cine este El, Cel care a putut transforma pe scepticii egoiști

din Palestina ocupată, de acum două mii de ani, în urmași devotați care ar fi trăit sau murit pentru El?

Întrebarea : „Isus Hristos cine ești Tu?” plutește asupra fiecărei persoane care caută scop în viață sau care fuge de vocea interioară care îl învinovățește. Noi putem să fim în dezacord cu El. Noi putem să îi spunem bun venit, în timp ce nu Îl urmăm deloc în mod serios. Noi Îl putem „folosi” pretinzând iertarea Sa, dar nu puterea Sa. Oricum ar fi însă, noi nu Îl putem ignora. El este întotdeauna aici, ca nicio altă persoană care a trăit vreodată.

Dar cine este El? De unde a venit El? Pavel în scrisoarea sa către Evrei s-a referit la poziția unică a lui Isus ca „căpetenie” a omenirii (Evrei 12 :2) și la descendența Sa umană care i-a permis să fie „căpetenia desăvârșită” a omenirii: „Se cuvenea ca Acela pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile, aducând pe mulți fii la slavă, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel care sfințește și cei care sunt sfințiți împărtășesc o umanitate comună.” (Evrei 2:10-11, traducerea Phillips).

Dar cine este El? De unde a venit El? Pentru Pavel, omul Isus este standardul pentru umanitate, El a arătat bărbaților și femeilor ce este umanitatea în cel mai înalt grad al ei.

Scriitorii Bibliei fac de asemenea clar că Isus ne-a arătat de asemenea cum este Dumnezeu, că Isus Hristos este Dumnezeu în toate privințele. Ioan spune : „Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1). „Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi.” Isus a stabilit misiunea sa divină: „Cine m-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14 : 9). El a recunoscut îndeplinirea cu succes a misiunii Sale: „Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum Tată, preamărește-Mă la Tine Însuți cu slava pe care o aveam cu Tine înainte de a fi lumea.” (Ioan 17:4-5, KJV).

Ca să răspundem întrebării neliniștitoare: „Isus Hristos cine ești Tu?” trebuie să începem cu primii creștini care l-au întâlnit pe El și s-au hotărât pentru El. Ei l-au cunoscut pe El ca pe un om care avea o umanitate completă ca și ei, nu ca un „astronaut” care a

coborât în această lume „din cosmos” cu scopul de a ne spune că Dumnezeu încă este în viață, că se simte bine și că ne iubește foarte mult.

Noi putem trimite oameni (bărbați sau femei) pe lună, dar ei rămân tot „pământești”; ei trăiesc în costume spațiale care îi păstrează neatinși de starea pe care o găsesc la aselenizare. Ei trăiesc și mănâncă, îndeplinesc acțiuni normale pentru ființele create, deși ei sunt izolați de „viață așa cum este ea” în timp ce se plimbă în jurul lunii.

Nu, Isus nu a fost un astronaut. Așa cum l-au descris primii Săi urmași (conduși de Spiritul Lui, pe care El a promis că îi va ajuta să-L vadă, audă și să-L simtă așa cum este El, atunci când vor scrie despre El), El a devenit om fără a beneficia de protecția unui costum spațial, fie vizibil sau invizibil și care să-L separe pe El de acel soi de viață trăită de contemporanii Lui.

Un comentator al Bibliei, a descris identificarea Lui cu familia omenească a Planetei Pământ: „Dar Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El și-a asumat consecințele acțiunii legii eredității. Care erau consecințele acestea se poate vedea în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea pildă de o viață lipsită de păcat.” – *Hristos lumina lumii,* 49.

Deși El a fost născut în umbra Căderii, luând umanitatea așa cum orice copil ar fi găsit-o acum 2000 de ani – „cu toate slăbiciunile unei omeniri degenerate” (*ibid.,*117*)* – El a demonstrat că bărbații și femeile nu sunt prizonieri într-o luptă fără speranță, că întunericul nu era veșnic, că păcatul nu era inevitabil, că Dumnezeu întotdeauna a avut o cale de ieșire. El a tras cortina și ne-a arătat nouă tuturor cum e să fii în întregime om, calea pe care Dumnezeu a intenționat-o pentru oameni ca ei să trăiască.

Isus Însuși a adresat această importantă întrebare într-o zi în Cezareea lui Filip : „Dar voi, le-a zis El, cine ziceți că sunt? Și Simon Petru, răspunzând a zis, «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Cel

Viu».” (Matei 16:15-16). Aceste cuvinte te dau pur și simplu peste cap. Imaginați-vă - mâncând și bând, petrecând și rugându-vă cu Dumnezeu! Însă ei L-au cunoscut pe El ca fiind un om, un om adevărat. Dumnezeu care a devenit om! Întruparea! De ce? Pentru a-i împăca pe păcătoși cu Dumnezeu; pentru a face un pod de iubire și putere peste apele tulburate ale pământului. Pavel a descris misiunea măreață a Domnului nostru : „Căci dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.” (Romani 5:10-11).

Isus Hristos este calea de întoarcere în Eden, soluția la disperarea umană. El singur este fundamentul speranței omenirii și singura bază pentru răscumpărarea omului. Privește la El atârnând între cer și pământ pe crucea de pe Calvar; cel drept suferind pentru cei nedrepți, arătând iubire pentru cei neiubiți! Comparați-vă viața cu a Lui! Revendicați oferta Sa de iertare și acceptare deplină! Ascultă cuvintele Sale salvatoare : „Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine Însumi pe toți oamenii.” (Ioan 12:32). „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3:17). Cu siguranță, El este ceea ce îngerul a promis și ceea ce eu am nevoie – „un Mântuitor care este Hristos Domnul” (Luca 2:11).

Un alt motiv pentru venirea pe pământ a Domnului nostru, devenind om adevărat „în toate lucrurile” (Evrei 2:17) a fost să răspundă odată pentru totdeauna la una dintre principalele întrebări ale marii controverse – dacă oamenii căzuți, bărbați și femei, pot trăi vieți fericite în ascultare de Dumnezeu, în timp ce El le dă toate mijloacele pentru aceasta.[1]

---

[1] „Satan a afirmat că omul nu poate păzi poruncile lui Dumnezeu. Pentru a dovedi că oamenii pot face acest lucru, Hristos a devenit om și a trăit o viață de perfectă ascultare, ca o dovadă pentru ființele umane păcătoase, pentru lumile necăzute în păcat și pentru îngerii cerești, arătând că omul poate păzi legea lui Dumnezeu prin puterea Divină care este asigurată din plin pentru toți cei ce cred. Pentru a-l

Isus a demolat acuzațiile lui Satan că păcatul era inevitabil și ascultarea imposibilă; că omenirea căzută nu se putea aștepta să trăiască o viață victorioasă asupra păcatului. El a demonstrat nu doar că bărbații și femeile pot păzi legea lui Dumnezeu prin puterea care le-a fost asigurată, dar și că Însuși Dumnezeu a fost gată să riște siguranța cerului pentru a-i salva pe oameni. El a demonstrat că Dumnezeu nu a cerut nimic de la creația Sa și pe care El să nu fi fost gata să facă pentru creația Lui. Nu trebuie să extindem discuția asupra modului în care Isus a devenit soluția eternă la problema păcatului, în scopul ca inimile noastre să fie atrase spre recunoștință, laudă și adorație la adresa lui Dumnezeu, care l-a trimis pe Isus „ca o jertfă de ispășire prin sângele Său, ca să fie primit prin credință”. (Romani 3:25).

Moartea lui Isus „pentru noi” (1Tesaloniceni 5 :10) este punctul central în timp, centrul planului de mântuire, prisma prin care universul poate vedea imaginea deplină a iubirii lui Dumnezeu pentru creația Sa. Sacrificiul omului Isus a dovedit că Dumnezeu este drept, nu capricios sau injust. Aceasta Îl arată pe El a fi iubitor dincolo de imaginația umană. Dumnezeu a dovedit că încălcarea legilor fundamentale ale universului are consecințe teribile, consecințe pe care El le-a demonstrat prin faptul că a permis ca „blestemul legii” (Galateni 3:13) să fie pe deplin drenat în viața și moartea lui Isus.

---

descoperi pe Dumnezeu lumii, pentru a demonstra ca adevărat ceea ce a negat Satan, Hristos în mod voluntar și-a însușit umanitatea și prin puterea Lui, umanitatea se poate supune lui Dumnezeu. … El a fost, așa cum suntem noi, subiectul ispitirilor dușmanului. Satan a exaltat când Hristos a devenit o ființă umană și el i-a pavat calea Sa cu fiecare ispită imaginabilă. Neputințele umane și lacrimile au fost partea Sa; însă El a privit spre Dumnezeu, rugându-se din tot sufletul Său, cu strigăte mari și lacrimi; și El a fost ascultat din pricina evlaviei Lui. Subtilitatea dușmanului nu a putut să-L prindă în cursă, pentru că El și-a pus încrederea în Dumnezeu și a fost ascultător de cuvintele Sale. «Iată vine prințul lumii acesteia» a spus El, și «acesta nu are nimic în Mine.» El nu a putut găsi nimic în Mine care să rezoneze cu sofismele lui.” – Ellen G.White, *Semnele Timpului*, 10 Mai 1889.

Ce sarcină și-a asumat Dumnezeu, prin faptul că a devenit om în Isus! Ce risc! Dar prin umanitatea Sa, prin faptul că a devenit om cu adevărat, Isus a plătit prețul nebuniei omului și a deschis ușa din nou spre Eden.[2]

Nu este de mirare că Ellen White expune adorația inimilor noastre atunci când ea scrie: „Umanitatea Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Aceasta este lanțul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos și prin Hristos de Dumnezeu. Acesta este studiul nostru. Hristos a fost un om adevărat." – *Solii alese*, vol. 1, 224.

Unul din aspectele uimitoare ale faptului că Dumnezeu a devenit om este că acest dar nu a fost temporar. *Dumnezeu a devenit om pentru veșnicie*! „El (Dumnezeu) a dat pe Fiul Său Unic Născut pentru a veni pe Pământ, ca să ia natura omului, nu doar pentru câțiva ani de viață, ci pentru a păstra această natură în curțile cerești, ca o mărturie eternă a credincioșiei lui Dumnezeu." – Ibid, 258 (vezi și *Hristos lumina lumii,* 25).

Meditați la acest lucru. Aceasta zdruncină mintea umană. Noi putem înțelege minunea nașterii Domnului nostru în Betleem, când El s-a limitat pe Sine în interiorul creației Sale. Dar ca Domnul Creației, care a umblat printre stele și a pus pe orbita lor, noi universuri, pentru a fi pentru totdeauna încapsulat în timp și spațiu – aceasta zdruncină mintea omului în legătură cu oceanele de iubire ale lui Dumnezeu. Isus într-adevăr S-a *dăruit* pe Sine planetei

---

[2] „Hristos nu a luat o natura umană aparentă; El chiar a luat natura umană reală. El în realitate a avut natură umană completă. «Astfel, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a luat parte la ele.» (Evrei 2:14). El a fost fiul Mariei; El a fost sămânța lui David conform descendenței umane. El este declarat a fi un om, chiar Omul Isus Hristos. … Prin ascultarea Sa față de toate poruncile lui Dumnezeu, Hristos a lucrat o răscumpărare pentru om. Aceasta nu a fost prin a se da pe Sine altuia, ci prin luarea umanității asupra Sa. Astfel Hristos a dat umanității o existență în afara lui Însuși. A aduce umanitatea în Hristos, a aduce rasa căzută în unire cu divinitatea, este lucrarea de răscumpărare. Hristos a luat natura omului pentru ca omul să poată fi una cu El, așa cum El este una cu Tatăl, ca Dumnezeu să-l iubească pe om, așa cum El îl iubește pe singurul Său Fiu născut, ca oamenii să poată fi părtași ai naturii divine, și pe deplin în El." – Ellen G. White, *Review and Herald*, 5 aprilie 1906.

Pământ, pentru tine și pentru mine. Dumnezeu a adoptat natura umană pentru eternitate !

Bărbați și femei, l-au văzut ultima dată pe Isus pe pământ în timp ce erau adunați pe Muntele Măslinilor, cu puțin timp înainte de a se înălța la cer, dincolo de vederea lor. Dar El i-a lăsat așa cum L-au cunoscut pe El la vârsta de 33 de ani – un om care era așa ca ei. În timp ce ei priveau, pierduți de uimire, „El s-a înălțat, și un nor L-a ascuns de ochii lor.” (Fapte 1:9). A plecat El pentru totdeauna? Urmașii Săi fideli îl vor mai vedea vreodată? Unde s-a dus El?

Întrebările lor au fost repede disipate, odată cu afirmația liniștitoare a îngerului: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Fapte 1:11).

Isus, Tâmplarul din Nazaret, Prietenul mulțimilor, Vindecătorul plin de har, *este acum în cer*, nu ca un spirit descărnat, nu cu „forma de Dumnezeu” pe care o avea înainte de a veni pe acest Pământ (Filipeni 2:6), ci ca om, reținând natura umană pentru eternitate.

Așa L-a recunoscut Ștefan pe El, când Dumnezeu în harul Său a înlăturat vălul dintre cer și pământ, cu câteva momente înainte ca viața sa să fie zdrobită sub pietrele azvârlite de oamenii care nu puteau suporta adevărul. „Dar Ștefan plin de Duh Sfânt, și-a ațintit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu și a zis : «Iată văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.»” (Fapte 7:55-56).

Pavel a auzit vocea Lui în acea zi de răscruce, de pe drumul Damascului. În mijlocul terorismului său spiritual, Pavel a fost oprit de Isus cu întrebarea uimitoare: „Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești? Și el a spus: Cine ești tu Doamne? Și El a spus: Eu sunt Isus pe care îl prigonești.” (Fapte 9:4-5).

Lui Ioan i-a fost dată o licărire minunată a Maestrului său, în vreme ce era exilat pe insula stâncoasă Patmos. Nu a fost aceasta o acțiune plină de har din partea Domnului – să îi dăruiască vechiului

Său prieten, care a mărturisit glorios pentru cauza Sa, asigurarea finală că tot ceea ce a făcut nu a fost în zadar? „Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El și-a pus mâna dreaptă peste mine, spunând: Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Cel viu. Am fost mort și iată sunt viu în vecii vecilor și Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților." (Apocalipsa 1:17-18).

Însă odată cu trecerea timpului s-a întâmplat ceva foarte interesant și trist cu Biserica creștină. Ei au pierdut din vedere locul unde se află Isus acum și ceea ce este El acum, acționând acum în folosul nostru. Peste secole, mulți în biserică și-au fixat atenția lor pe El murind pe cruce – personificare a tragediei umane. Ei l-au înălțat pe Isus ca cel mai mare învățător al neprihănirii pe care omenirea l-a avut vreodată, l-au onorat pentru integritatea Sa neștirbită, perfectă, L-au adorat pentru impulsul Său moral pe care El l-a injectat în istoria umană. Ei sunt mișcați de urmarea absolută a idealurilor Sale care L-au condus la cruce, în fața căreia El n-a dat bir cu fugiții și nici n-a consimțit la rău. Însă aceasta este unde privesc ei – pe cruce.

Alți creștini au mers mai departe; ei și-au fixat atenția lor asupra lui Isus ca un Salvator înviat. Ei l-au văzut pe El în mijlocul ucenicilor Lui pentru cele patruzeci de zile, după care s-a înălțat la cer. Însă ei cumva îl pierd pe El în lumina difuză a anilor lumină, a jargonului teologic cu privire la ispășire. Deși ei cunosc că El este în ceruri și „la dreapta lui Dumnezeu", nu au o înțelegere clară a lui Hristos care își continuă rolul Său în îndeplinirea planului de mântuire.

A-L vedea pe El doar pe cruce este a vedea doar în parte. Atrăgătoare și fermecătoare este această imagine a iubirii infinite – Dumnezeu plătind prețul pentru o rasă căzută, și înviind triumfător din mormânt – o demonstrație duală de iubire și putere. Însă o imagine parțială a lui Isus conduce la neînțelegeri importante cum ar fi: (1) credința că iubirea Sa este irezistibilă și într-o bună zi într-un timp de favoare a lui Dumnezeu, toți oamenii, bărbați și femei vor fi convinși și astfel se vor întoarce la o împărăție reunită de iubire și

har. Sau (2) că simpla recunoaștere că El a murit pentru păcatul oricui este în sine testul unei persoane mântuite.

Adventiștii de Ziua a Șaptea cred că este mult mai mult în rolul pe care îl are Domnul în planul de mântuire, decât doar să Îl vedem pe El numai pe cruce, minunat și indispensabil așa cum o arată moartea Sa. Sau chiar să îl vedem pe El ca Domnul nostru înviat, glorios, cu toate implicațiile sale. Ei îl urmează pe El în Sanctuarul ceresc, ei își fixează ochii asupra Lui, Marele Preot al familiei umane, speranța vie a oricărui om care caută iertarea și biruința asupra forțelor păcatului.

Pe parcursul cărții Evrei, Pavel cântă cântarea glorioasă a Domnului nostru care continuă lucrarea pentru bărbați și femei. De exemplu : „Având deci, un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturia noastră.” (Evrei 4:14).

Pavel declară că o înțelegere clară a lui Isus ca marele nostru preot este „o ancoră sigură a sufletului, o speranță care nu se clatină și care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru, unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte Mergător” (Evrei 6:19-20). El a proclamat că creștinii pot intra cu îndrăzneală în Sanctuar - „prin sângele lui Isus avem o deplină libertate să intrăm în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său, și fiindcă avem un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu o deplină siguranță a credinței, cu inimile stropite și curățite de o conștiință rea și cu trupul spălat cu o apă curată.” (Evrei 10:19-22).

Ceva foarte semnificativ pentru planul de mântuire este *ajungerea în cer astăzi*, deoarece Isus este marele nostru preot. Ceva important și special trebuie să aibă loc în viețile urmașilor Lui pe pământ, din cauza rolului lui Isus ca marele nostru preot, așa cum vom studia în paginile următoare.

A-L urma pe Isus în Sanctuarul ceresc nu depreciază crucea. Doamne ferește! Fără cruce nu ar fi astăzi niciun mare preot în

Sanctuarul ceresc. Dar ceea ce face Isus acum este probabil cel mai important subiect de înțeles de cei de pe planeta Pământ.[3]

Preocuparea noastră pentru dezechilibrele ecologice, pentru creșterea populației, pentru proliferarea armelor nucleare, pentru depozitarea deșeurilor – pentru orice altceva; toate asemenea preocupări pălesc în importanță, comparat cu ceea ce noi ar trebui să cunoaștem despre Isus și ceea ce El face pentru această planetă zguduită. Unde este Isus acum, și ce face El, trebuie să fie înțeles de toți cei ce caută pacea veșnică în inima lor și care vor să fie parte dintre cei ce grăbesc venirea Domnului lor.

Nu este deloc surprinzător că Ellen White a scris : „Poporul lui Dumnezeu trebuie să aibă ochii lor fixați acum pe Sanctuarul ceresc, unde se desfășoară lucrarea finală de judecată a marelui nostru preot – unde El mijlocește pentru poporul Său." – *Evanghelizare*, 223.

Putem înțelege destul de ușor de ce Pavel i-a îndemnat pe cititorii săi: „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat. Să ne apropiem, deci cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să aflăm har, ca să avem ajutor la momentul potrivit." (Evrei 4:15-16).

În paginile care urmează îl vom urma pe Domnul nostru în Sanctuarul [4] universului, în rolul Său de jertfă și preot pentru toți cei care îl numesc Domn, și care ascultă de El, invitându-ne să cooperăm cu El în îndeplinirea marelui Său plan de mântuire pentru păcătoșii de pe planeta Pământ.

---

[3] „Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului în Sanctuarul de sus este esențială în planul de mântuire așa cum a fost și moartea Sa pe cruce." – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, 489.

[4] Termenul de Sanctuar a fost aplicat în mod adecvat de Adventiștii de Ziua a Șaptea la tabernacolul pământesc din Vechiul Testament (și prin implicare slujbelor divine de acolo), la sanctuarul antitipic ceresc (și la slujbele lui), la Biserica Creștină, și la creștinii consacrați care se aduc pe sine ca jertfe pentru Dumnezeul cerului, care găsește plăcere să locuiască „cu omul zdrobit și smerit" (Isaia 57:15). Fiecare definiție va fi examinată în paginile următoare.

Importanța adevărului despre Sanctuar

Ce este așa de deosebit cu privire la doctrina Sanctuarului că face adventismul de ziua a șaptea unic în lumea teologică?[5]

De ce se spune că cineva care renunță la adevărul Sanctuarului realmente acesta nu mai aparține de adventiștii de ziua a șaptea?

Se poate spune clar și simplu: Doctrina biblică a Sanctuarului, așa cum a fost stabilită de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, este centrul de greutate pentru planul mântuirii, butucul roții teologice, care explică și conectează adevărurile biblice pe care creștinii le țin cu drag, în special acele adevăruri care au fost neglijate de secole.

Ellen G. White, unul dintre cei mai longevivi lideri ai Bisericii Adventiste a scris că doctrina sanctuarului „a deschis vederii un sistem complet al adevărului, legat și armonios, arătând că mâna lui Dumnezeu dirijase marea mișcare adventă și a descoperit totodată și datoria prezentă, poziția și lucrarea poporului Său.” – *Tragedia veacurilor,* 423.

Mulți învățați adventiști au afirmat aceleași lucruri despre doctrina Sanctuarului. Stephen N. Haskell autorul cărții *The Cross and Its Shadow* a specificat că „noi nu putem supraestima importanța problemei Sanctuarului … prin acest subiect noi primim o vedere pătrunzătoare în misterele mântuirii … Aceasta este *lucrarea Lui în ceruri*, manifestată în viața poporului Său pe pământ, care conectează fiecare suflet cu Dumnezeu ... Problema Sanctuarului este acea de a-L revela pe Hristos, lucrarea Sa în curțile cerești, și cum va fi purtată în inimile discipolilor Lui. Este clar că lucrarea din inimile oamenilor trebuie să corespundă cu lucrarea lui Hristos în cer …”

„Întreaga lucrare revelată prin templul tipic, umbrind lucrarea reală a lui Hristos în cer este pentru purificarea Bisericii Sale pe pământ, iar consecința unei neglijări a cunoașterii acestor

---

[5] „Înțelegerea corectă a slujirii din Sanctuarul ceresc este baza credinței noastre.” – Ellen G. White, *Evanghelizare,* 221.

adevăruri îi va lăsa pe oameni nepregătiți pentru judecățile iminente ale lui Dumnezeu, în același fel în care evreii au fost nepregătiți pentru distrugerea care a venit peste ei.” – „Problema Sanctuarului din Perspectiva Cărții Evrei”, *Review and Herald*, 13 august 1901.

De aceea doctrina Sanctuarului nu este un subiect preferențial, rezervat doar pentru studenții avansați ai Bibliei sau pentru aceia care sunt interesați de lucruri exotice sau misterioase. Aceasta este pentru fiecare credincios. Nu este o temă care să fie înțeleasă în parte sau chiar în mod complet, doar prin cercetare intelectuală. Pentru a înțelege pe deplin, este nevoie de experimentarea adevărului pe care doctrina despre sanctuar îl descrie.[6]

W.W. Prescott, liderul gândirii adventiste și editor al publicației mondiale a bisericii de acum 70 de ani, a scris extensiv în legătură cu relația dintre doctrina Sanctuarului și misiunea distinctivă a Bisericii Adventiste. Într-o predică prezentată la sesiunea Conferinței Generale din 1903 el a spus : „Este ceva în acești pași diferiți în dezvoltarea planului lui Dumnezeu de mântuire din păcat și mai departe în sanctuar și la serviciile lui, care face o

---

[6] “Noi suntem în ziua ispășirii, și lucrăm în armonie cu lucrarea lui Hristos de curățire a Sanctuarului de păcatele poporului. Fie ca niciun om care dorește să fie găsit cu hainele de nuntă, să nu se opună Domnului nostru în lucrarea Sa de curățire. Așa cum este El, așa vor fi și urmașii Lui în lumea aceasta. Noi trebuie să aducem înaintea oamenilor lucrarea pe care noi o vedem prin credință, lucrarea Marelui nostru Preot care se desfășoară în Sanctuarul ceresc. Acei care nu se alătură lui Isus în lucrarea Sa din curțile cerești, care nu-și curăță templul sufletului de orice pângărire, dar care se angajează în unele acțiuni care nu sunt în armonie cu această lucrare, sunt părtași cu dușmanul lui Dumnezeu și al omului în îndepărtarea minților de adevăr și de lucrarea pentru acest timp … Lucrarea în Sanctuarul ceresc devine obscură pentru mințile acelora care sunt controlate de ispitele celui rău și ei se implică în discuții lipsite de importanță pentru a-și satisface scopurile lor egoiste, iar adevărata lor poziție morală este determinată de lucrările lor … Aceasta este strategia lui Satan pentru a anula acest adevăr zicând: verificați adevărul prin viețile acelora care îl predică altora, și care în viața lor de zi cu zi tăgăduiesc ceea ce predică.” – Ellen G.White, *Review and Herald*, 21 ianuarie 1890.

diferență pentru poporul lui Dumnezeu, și care se cuvine să o cunoască. Este scopul lui Dumnezeu, ca ei să știe aceasta și este necesar pentru ei să o cunoască, în scopul de a coopera inteligent cu dezvoltarea planului de mântuire a lui Dumnezeu așa cum a fost arătat." – „The Gospel Message for Today", *General Conference Bulletin*, 2 Aprilie 1903, 52.

Într-o serie de articole din *Review and Herald* din timpul crizei panteiste, Prescott a încercat să facă diferențe între aceia care susțineau că toți oamenii sunt temple vii ale prezenței lui Dumnezeu și între aceia care au crezut că doar cei ce se convertesc erau temple ale lui Dumnezeu. Înțelegerea diferenței a depins de înțelegerea corectă a doctrinei Sanctuarului și a neprihănirii prin credință. El a afirmat că „centrul problemei Sanctuarului este găsit în marele adevăr că scopul lui Dumnezeu este de a locui în carne…"

„Este destul de clar că atunci când Hristos neprihănirea noastră locuiește în inimă prin credință, făcând carnea templul Său, noi avem experiența prezentă a neprihănirii prin credință. Aceasta are loc atunci când gândul central în problema Sanctuarului este neprihănirea prin credință, sau îndreptățirea prin credință." – „Studies in the Gospel Message", *Review and Herald*, 15 iulie 1902, 6.

Doctrina Sanctuarului este calea lui Dumnezeu de a ilustra planul mântuirii – atât partea Sa, cât și a noastră. Serviciul Sanctuarului, așa cum a fost dezvăluit israeliților în experiența lor în pustiu și explicat pe deplin în Noul Testament, nu are intenția de a ascunde planul mântuirii, ci de a-l simplifica și a-l face atrăgător. Este necesar să fac această precizare deoarece pentru mulți subiectul Sanctuarului este ciudat sau neinteresant.

Când adevărul Sanctuarului este înțeles în mod corect acesta îndepărtează misterele mai degrabă decât să le creeze. Când este văzută din perspectiva Noului Testament doctrina Sanctuarului își pierde umbrele și clarifică adevărul despre roluri, că atât Dumnezeu cât și omul joacă rolul în marele și gloriosul plan de mântuire –

precum soarele la amiază care luminează locurile întunecate și intensifică culorile mușcatelor și trandafirilor.

Astfel întrebarea rămâne: De ce este serviciul Sanctuarului ca o doctrină creștină așa un mister pentru mulți adventiști de ziua a șaptea, sau nu are niciun fel de semnificație pentru cei ce nu au experiența adventiștilor de ziua a șaptea ? De ce este pentru atât de mulți o dificultate, un obstacol complex și lipsit de înteres în lanțul studiilor biblice de dinainte de botez a nou-adventiștilor de ziua a șaptea și care rareori este studiat după?

Poate pentru că accentul este pus adesea pe umbrele Vechiului Testament, decât pe soarele de la zenit al explicației Noului Testament. Poate deoarece doctrina sanctuarului a fost considerată mai mult ca o temă ce trebuie învățată, decât *un adevăr care trebuie experimentat*. Poate din cauză că detaliile elementare se repetă din nou și din nou, lăsând impresia că nu mai este nimic altceva de învățat. De exemplu, abordând doctrina Sanctuarului ca majoritatea teologilor sau exegeților catolici sau protestanți, nu oferă studentului nimic distinctiv care să-i capteze gândurile. Doar intonarea cuvintelor că Isus este marele nostru preot – că El mijlocește zi și noapte pentru poporul Său, că sacrificiul Său pe cruce a „plătit prețul” răscumpărării noastre, că El asigură iertarea pentru păcatele zilnice ale poporului Său – nu este destul. Aceste adevăruri mărețe sunt fundamentale în înțelegerea adevărului biblic cu privire la Sanctuarul ceresc și la rolul Domnului ca Mare Preot. Dar asemenea observații, oricât de glorioase ar fi, nu constituie întreaga poveste. Astfel, ele tind să inducă în eroare.

Teologii liberali tind să îndepărteze supranaturalul și astfel să anuleze grijile lor pentru rolul Domnului în planul mântuirii pe cruce. Ei îl văd pe El ca pe un mare învățător care moare pentru cauza Sa, o etalare umană strălucită a atributelor divine. Dar, pentru ei, nu există niciun rol de mare preot, nici sanctuar ceresc, nici judecată viitoare, nici a doua venire.

Teologii conservatori pe de altă parte, deși afirmă pre-existența supranaturală a Domnului nostru, înălțarea și glorificarea

Sa supranaturală, de asemenea, tind pentru scopuri practice, să se concentreze aproape exclusiv pe moartea Sa. Foarte puțin există, chiar și în studiile vaste asupra lucrării lui Isus Hristos privind locul, scopul și funcția rolului Său de mare preot, cu excepția faptului că El este în cer, stând la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind prin rugăciunile pe care El le oferă pentru poporul Său. Focalizarea pe moartea Domnului eclipsând rolul Său de Mare Preot și efectul acestui rol asupra urmașilor Lui de pe pământ, este o neînțelegere a planului mântuirii.

De aceea, a studia și re-studia unele adevăruri fără a vedea imaginea de ansamblu va fi exact ceea ce cel rău dorește. În astfel de circumstanțe, în loc ca întreaga persoană să fie angrenată în experiență, adevărurile parțiale devin singurele fapte care trebuie învățate. Atunci când acestea sunt prezentate, ascultătorul nerăbdător va fi repede plictisit pe măsură ce vorbitorul sau scriitorul insistă pe lucrurile evidente. Se întâmplă ceva asemănător cu plictiseala și dezinteresul școlarului nerăbdător, care deja știe bazele aritmeticii, dar care trebuie să suporte exercițiile zilnice ale celor care trebuie să ajungă din urmă. Nimic nu este mai enervant decât a reveni mereu asupra unor lucruri evidente. Totuși, lucrurile pot fi și mai grave, pentru că studentul ajunge la ideea că știind cum să adune și să scadă crede că știe totul despre matematici, și poate astfel folosi aceste numere într-un limbaj numit algebră, complăcându-se în pură speculație personală.

Dumnezeu niciodată nu a intenționat ca doctrina Sanctuarului să producă plictiseală, indiferență sau chiar mister.[7] Nu, Dumnezeu l-a inspirat pe psalmist să scrie : „Dumnezeule, *calea*

---

[7] Ca un exemplu al îngrijorării adventiste privind declinul interesului în doctrina Sanctuarului, observații ca cele următoare sunt caracteristice : „Unii pot crede că adevărul despre sanctuar a fost relevant acum 130 de ani, dar că acesta este demodat astăzi. Probabil că acesta este motivul pentru care există un declin în interesul studiului Sanctuarului în perioadele recente. Dar Sanctuarul și serviciile lui trebuie, ca întotdeauna, să aibă înțeles și semnificație pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea." – J.A. McMillan, „Is the Sanctuary Truth Relevant Today?" *Review and Herarld,* 5 iunie 1975, 10.

Ta este în Sfântul Tău Locaș, care Dumnezeu este atât de măreț ca Dumnezeul nostru.” (Psalmul 77:13).

Israelitul în pustie putea să-și ridice ochii și să vadă fumul sacrificiilor zilnice ridicându-se spre cer și lumina minunată a prezenței lui Dumnezeu scăldând Sfânta Sfintelor. Pentru el Sanctuarul nu era un subiect plictisitor. Acesta era centrul vieții sale.

Pentru creștin, ceea ce învață doctrina Sanctuarului despre Isus, trebuie de asemenea să fie centrul experienței sale, inima credinței sale, pulsația vie a mușchiului teologic care face credința, speranța și iubirea posibilă.

Oricând creștinii, indiferent de motiv, devin anemici spiritual și viața însăși devine aridă, împovărată de vină și disperare, înfășurată în mediocritate cețoasă, însănătoșirea spirituală va fi accelerată dacă ei se vor revigora cu adevărurile doctrinei Sanctuarului. Vă asigur!

Ce sunt aceste adevăruri înfășurate în Sanctuar care înlătură povara trecutului, dau putere în prezent și speranță pentru viitor?

Pur și simplu doar acestea, mulțumire lui Dumnezeu! Doctrina Sanctuarului face clar ceea ce Dumnezeu *a făcut* pentru noi și ceea ce dorește El să facă *în noi*. El nu doar că a asigurat iertarea și îndepărtarea păcatelor noastre; El însuși a plătit prețul acestei împăcări prin viața și moartea Domnului nostru Isus Hristos. Mai mult decât atât, El dăruiește tuturor care acceptă resursele harului Său și puterea care L-a păzit pe Isus ca să nu păcătuiască, astfel ca El să aibă un popor care este curățit pe deplin, un monument de aducere aminte al iubirii și harului. Aceste adevăruri glorioase le vom explora în paginile următoare.

„Căci Hristos n-a intrat într-un Loc Preasfânt făcut de mâini omenești, imagine a celui adevărat, ci a intrat chiar în cer, să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.” (Evrei 9:24).

Ancora istorică

Unul dintre motivele pentru care doctrina Sanctuarului este importantă este că aceasta ancorează bazele istorice pentru mesajul și misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Subiectul Sanctuarului a fost cheia care a descuiat taina dezamăgirii din anul 1844.” – *Tragedia veacurilor,* 423. De fapt, Ellen White a spus mai departe, „Textul din Scriptură, care mai presus de toate celelalte a fost temelia și pivotul central al credinței advente, a fost acesta: «până vor trece 2300 de seri și dimineți, apoi Sfântul Locaș va fi curățit» (Daniel 8:14).” – *Ibid*, 409.

Dacă doctrina Sanctuarului este „cu adevărat mesajul care ne-a separat ca popor și care a dat caracterul și puterea lucrării noastre” (*Evanghelizare,* 225), atunci noi trebuie să cunoaștem motivele pentru aceasta. Sau altfel, noi vom aluneca în acea mare a viselor, unde nu vom simți nicio nevoie urgentă sau distinctivitate pentru noi ca popor. Motivul pentru existența noastră ca Biserică va fi obturat dacă vom uita implicațiile unice ale doctrinei Sanctuarului.

Încă înainte de anul 1851 Ellen White și alții au văzut clar că „asemenea subiecte ca Sanctuarul, în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus sunt perfect calculate să explice trecutul mișcării advente și să arate că poziția noastră prezentă este stabilirea adevărului credinței în afara oricărei îndoieli și oferirea siguranței pentru un viitor glorios. Acestea, le-am văzut adesea, ca fiind subiectele principale pe care mesagerii ar trebui să se oprească.” – *Early Writings*, p. 63.

Doctrina Sanctuarului ancorează Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în istorie și îi oferă scopul existenței sale, deoarece aceasta explică semnificația zilei de 22 octombrie 1844. Cu toate că foarte mulți, mii de adventiști Mileriți, după Marea Dezamăgire au părăsit bogata lor experiență care i-a ținut împreună unul cu altul și cu Domnul lor, unii nu au respins experiența lor și aceștia au continuat să studieze Biblia, silindu-se să înțeleagă mult mai clar semnificația lui Daniel 8:14.

William Miller și-a bazat mesajul său electrizant pe revenirea lui Isus pe pământ în anii 1843-1844, prima dată pe Daniel 8:14.[8] Prima dată el a declarat că Biserica trebuie să fie Sanctuarul care trebuia să fie curățit. Mai târziu, el a stabilit că trebuia să fie atât Biserica cât și Pământul, ambele trebuind să fie curățite prin focul din ultima zi, la încheierea celor 2300 de ani profetici.

După o ajustare făcută în cronologia lui Miller, pentru a se conforma mai bine calculelor Karaite a calendarului iudaic, Mileriții au schimbat așteparea celei de a doua veniri din primăvara lui 1844 în toamnă, la ziua de 22 Octombrie.

Din primăvara până în toamna lui 1844 un studiu atent i s-a acordat doctrinei Sanctuarului și aplicării sale la Evanghelia Creștină. A devenit clar că Hristos trebuia să vină afară din Sfânta Sfintelor în ziua antitipică de ispășire, la timpul celei de a doua Sale veniri. Însă nu s-a înțeles că era o eroare conceptul că Isus va ieși din Locul Preasfânt – o parte a Sanctuarului Ceresc – pentru a „curăți” prin foc, așa zisul sanctuar de pe pământ, la a doua Sa venire din anul 1844.

Pașii care au fost făcuți pentru a rezolva confuzia, că Daniel 8:14 se referea atât la sanctuarul din cer cât și de pe pământ, au fost făcuți abia după Marea Dezamăgire. Doi Mileriți, Hiram Edson și un prieten al său erau adânciți în meditație în timp ce treceau printr-un lan de porumb în apropiere de Port Gibson, New York, pentru a vizita un grup de adventiști Mileriți cu inima dezamăgită. Dintr-o dată, Edson a văzut paradoxul și a înțeles că „în loc ca Marele nostru Preot *să iasă* afară din Sfânta Sfintelor la sfârșitul celor 2300 de zile, El pentru prima dată *a intrat* în acea zi în a doua încăpere din

[8] Pentru un scurt studiu al celor 2300 de zile/ani profetici, începând din 457 î.Hr., vezi *Tragedia veacurilor*, paginile 409-410; pentru bazele istorice care stabilesc validitatea și semnificația datei de 457 î.Hr. vezi SIEGFRIED H.HORN și LYNN H.WOOD, *The Chronology of Ezra 7* (Washington, Review and Herald, 1970) și *The SDA Bible Commentary*, vol. 3, 85-110.

Sanctuarul Ceresc; și că El avea o lucrare de făcut acolo în Locul Preasfânt, *înainte* de întoarcerea Sa pe Pământ.” [9]

Pentru câteva luni Hiram Edson, Owen R.L. Crosier și Franklin B. Hahn au studiat o nouă doctrină a Sanctuarului. Crosier a publicat preliminar rezultatele acestor studii în anul 1845 și discursuri mult mai extinse între anii 1846-1847. În aceste articole și scrisori el a stabilit cu fermitate că Sanctuarul Ceresc a fost singurul sanctuar existent atunci când cei 2300 de ani profetici s-au sfârșit în anul 1844; astfel, acesta era singurul Sanctuar care trebuia curățit la acel timp.

Înțelegerea pe care o avea Crosier, și care de asemenea era și aceea a lui Hahn și Edson, a fost repede acceptată de James White și Joseph Bates. Aceasta a fost aprobată de Ellen White ca „lumina adevărată a curățirii Sanctuarului” (*SDA Encyclopedia*, ediție revizuită, 1976, 1281).

Poziția lui Crosier a furnizat baza pentru acei adventiști care nu au respins „experiența” dezamăgirii lor de la 1844, declarând orbește că socotirea anului 1844 era o eroare sau să accepte explicația „spiritualizată” care a afirmat corectitudinea lui 1844, dar a reinterpretat evenimentul ca „venire a lui Isus” în viața creștinilor credincioși. Pentru cei care au rămas alături de Crosier, Sanctuarul Ceresc a fost la fel de literal ca Noul Ierusalim. Pentru ei, evenimentul care a marcat sfârșitul celor 2300 de ani din Daniel 8:14, a fost tranziția lui Hristos de la lucrarea de Mare Preot din Locul Sfânt al Sanctuarului Ceresc, în Sfânta Sfintelor, semnificând o lucrare nouă și finală în favoarea poporului Său.

Pe lângă aceasta, Crosier a declarat că „există un templu literal și unul spiritual – cel literal fiind Sanctuarul din Noul Ierusalim (oraș literal) și cel spiritual – biserica; cel literal - locuit de Isus Hristos ca Rege și Preot…, cel spiritual - de Duhul Sfânt … Între acestea două există o corelare perfectă de acțiuni, așa cum Hristos «pregătește Locul» așa face Duhul Sfânt cu oamenii. Când El vine la

---

[9] Vezi *SDA Encyclopedia*, revised edition (1976), p.1280, pentru această parte a manuscrisului lui Edson intitulat “Life and Experience.”

Templul Său, Sanctuarul, pentru a fi curățit, în același timp Duhul începe o lucrare specială de curățire a poporului. Maleahi 3:1-3." – *Scrisoare* (31 Martie 1846), tipărită în *The Day-Star*, 18 aprilie 1846, 31.

Prezentarea lui Crosier a devenit nucleul pentru poziția standard adoptată de Adventiștii de Ziua a Șaptea. Însă mai rămânea mult mai mult de descoperit, pe măsură ce doctrina Sanctuarului a fost studiată mult mai complet. Conceptul judecății, speciale și investigative, sau faza pre-advente[10], nu era încă legată cu clarificarea lui Crosier privind curățirea Sanctuarului Ceresc și a ceasului judecății din Apocalipsa 14.

În timpul acestei perioade, după ce studiul lui Crosier a plasat locația Sanctuarului la care se referă Daniel 8:14, alte referințe biblice la Sanctuarul Ceresc au devenit clare. Descrierea din Apocalipsa 11:19 a evenimentelor din timpul celei de a șaptea trâmbițe au devenit clare, în special referința la Sanctuarul Ceresc : „Și Templul lui Dumnezeu care este în Cer a fost deschis; și s-a văzut chivotul legământului Său în Templul Său." Acesta este adevărul conținut în aceste versete, dezvoltat în alte părți din Scriptură, care au dat unicitatea istorică și teologică a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.[11]

---

[10] O frază care a fost folosită, posibil, pentru prima dată de Edward Heppenstall, *Our Hight Priest* (Washington, Review and Herald Publishing Association, 1972, pagina 107.

[11] „Ei (Adventiștii de Ziua a Șaptea timpurii) au găsit că la un timp anume, sub sunetul celui de al șaptelea înger, Hristos își va schimba poziția Sa în Sanctuarul Ceresc, de la Locul Sfânt la Sfânta Sfintelor; și acesta a fost evenimentul care ei au concluzionat că a avut loc în anul 1844. Această descoperire a greșelii lor nu a fost făcută decât odată cu trecerea timpului. Ei au văzut prin credință Sanctuarul Ceresc din cer, locul său interior, și poruncile în chivotul legământului; și aceasta a fost studiul problemei Sanctuarului și a adevărurilor legate de acesta, care au condus un popor să păzească poruncile lui Dumnezeu, și să fie separați, ca Adventiști de Ziua a Șaptea, așa cum sunt în timpul prezent." – Stephen N. Haskell, „Bible Study", *General Conference Bulletin*, 7 aprilie 1901, 98-99.

Înțelegerea doctrinei Sanctuarului i-a condus pe adventiști să vadă importanța Sabatului biblic, a zilei a șaptea a săptămânii. Acceptarea adevărului Sanctuarului Ceresc ca ancorare în experiența de la 1844 „cuprindea și recunoașterea cerințelor Legii lui Dumnezeu și obligativitatea Sabatului poruncii a patra” (*Trageadia veacurilor*, 435).

Nu înainte de articolul lui J.N. Loughborough din 1854[12] a fost curățirea Sanctuarului conectată de solia ceasului judecății așa cum se poate vedea din solia primului înger din Apocalipsa 14. Până la articolul lui James White din *Review* în anul 1857[13] nu au fost conceptele judecății de cercetare, curățirea Sanctuarului și a soliei ceasului judecății legate și stabilite permanent în gândirea adventiștilor de ziua a șaptea.

Astfel, o grupă post-1844 de adventiști a mers de la o legătură biblică la alta : de la determinarea Sanctuarului ceresc așa cum este menționat în Daniel 8:14, la înțelegerea Locului Prea Sfânt al Sanctuarului ca fiind locul noului rol al lui Hristos ca Mare Preot începând din 1844, la recunoașterea că supunerea în fața Legii lui Dumnezeu în plinătatea sa era legată în mod inevitabil cu noua lumină a doctrinei Sanctuarului, la conștientizarea că adevărurile distinctive enunțate în solia celor trei îngeri din Apocalipsa 14, coincid cu dezvoltarea setului de adevăruri despre Sanctuar. Data de 1844 a ancorat istoric doctrina judecății de cercetare sau pre-advente și începerea ceasului judecății anunțat de primul înger din Apocalipsa 14.

---

[12] „Ceasul Judecății a venit” *Review and Herald*, 14 februarie 1854, 29-30.

[13] White a ajuns la această concluzie pe baza unor texte ca 1 Petru 4:17-18 că doar două clase sunt recunoscute în judecată, că „fiecare clasă are timpul său de judecată; și conform textului, judecata casei sau bisericii lui Dumnezeu, vine prima în ordine. Ambele clase vor fi judecate înainte ca acestea să fie înviate din morți. Judecata de cercetare a casei sau bisericii lui Dumnezeu va avea loc înainte de prima înviere; astfel că judecata celor răi va avea loc după 1000 de ani descriși în Apocalipsa 20 și ei vor fi înviați la încheierea acelei perioade.” – „Judecata” *Review and Herald*, 29 ianuarie 1857, 100.

Legătura dintre doctrina complet dezvoltată despre Sanctuar și solia celor trei îngeri din Apocalipsa 14, a dat un nou impuls tinerei grupe de adventiști, care acum erau păzitori ai Sabatului.[14]

Membrii mișcării adventiste, aflate în creștere, au simțit urgența implicită a trăirii în ceasul judecății, când înregistrările vieții tuturor neprihăniților de pe Pământ, morți sau vii, vor fi judecate în tribunalul ceresc. Ei au experimentat impresia puternică a predicării soliai primului înger, înainte de 1844; unii au crezut mai mult, că ei erau în timpul chemării celui de al doilea înger, în timpul verii din anul 1844 „a căzut Babilonul cel mare" când mulți dintre ei au fost aruncați afară din bisericile lor. Și acum, cu o nouă înțelegere a succesiunii și corespondenței celor trei mesaje, și cu atenționarea celui de al treilea înger împotriva închinării la „chipul fiarei" și a

---

[14] În anul 1850 James White a scris: „O parte din solia îngerului al treilea este – «Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.» (Apocalipsa 14:12). Noi știm că sfinții așteaptă cu răbdare încă de la dezamăgirea lor din 1844; ei bine, iată aceasta este aici și noi o cunoaștem. Noi nu putem greși aici. Noi știm că timpul pentru solia îngerului al treilea este acum. Noi știm de asemenea că timpul pentru păzirea tuturor poruncilor este încă de la 1844, de când Dumnezeu ne-a chemat pe noi afară din Babilon. …"
„Și templul lui Dumnezeu a fost deschis în ceruri, și am văzut acolo chivotul legământului, Apocalipsa 11:19. A văzut Ioan chivotul celor zece porunci în cer? Da, așa a mărturisit el; și nici unul care crede Biblia nu se va îndoi de această mărturie și va spune că Ioan a căzut într-un fel de transă mesmerică și că a văzut lucrurile incorect. Atunci, dacă cele zece porunci sunt păstrate în ceruri, cu siguranță că ele nu sunt abolite pe Pământ."
„În tip, templul lui Dumnezeu pe pământ, locul pentru chivot era în Sfânta Sfintelor, dincolo de văl. În antitip, templul lui Dumnezeu din ceruri, chivotul trebuie să fie în același loc, pentru că lucrurile de pe Pământ sunt *umbre ale lucrurilor din ceruri*. Pe Pământ, Sfânta Sfintelor era deschisă la sfârșitul fiecărui an, pentru ca Marele Preot singur să intre în ziua în care făcea curățirea sanctuarului; dar Sfânta Sfintelor din Templul Ceresc, nu a fost deschisă până când Isus, Marele nostru Preot, a intrat să curățească Sanctuarul la sfârșitul celor 2300 de zile, adică în anul 1844…. "
„Dumnezeu a marcat atât experiența noastră trecută cât și poziția noastră prezentă foarte clar, astfel că nimeni nu se poate îndoi. Toți sfinții trebuie să vadă și să știe pe unde se află și să înțeleagă adevărul prezent și prezenta datorie." – „Solia Îngerului al Treilea", *The Present Truth*, aprilie 1950.

recomandării de a „păzi poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus" – platforma de bază a noii biserici a fost formată.

Adventiștii de Ziua a Șaptea au văzut în doctrina Sanctuarului „un sistem complet al adevărului, legat și armonios, aratând că mâna lui Dumnezeu dirijase marea mișcare adventă și a descoperit totodată și datoria prezentă, poziția și lucrarea poporului Său." – *Tragedia veacurilor*, 423. Ei au văzut limpede validitatea experienței de la 1844, zdrobirea a venit întâi apoi semnificația acesteia a devenit clară. Ei au văzut datoria lor prezentă ca purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu, în vestirea avertizărilor și a invitației divine a îngerului al treilea din Apocaplipsa 14, pentru toți cei ce au urechi de auzit. Ei au văzut viitorul în lumina judecății lui Dumnezeu asupra acestui pământ, viața pentru cel neprihănit și distrugerea pentru cel rău.

Trecut, prezent și viitor - totul devine clar din cauza doctrinei Sanctuarului. Ce a înseamnat această creștere a înțelegerii doctrinei Sanctuarului în mod experimental pentru adventiștii de la mijlocul secolului al XIX-lea și ce ar trebui să însemne pentru noi cei de astăzi, vom studia în continuare. [15]

---

[15] Stephen N.Haskell a evidențiat de asemenea : "Dacă credința voastră nu este revitalizată în problema Sanctuarului și în lucrarea Marelui nostru Preot și dacă nu aveți o experiență, mă tem că niciodată nu veți putea înțelege ceva. Noi trebuie să experimentăm această lucrare a Marelui nostru Preot" – Predică predicată la Colegiul View din Nebraska (1904), tipărită de Mattie H.Welch, în *Present Truth for Perilous Times* (Nashville : Southern Publishing Association, n.d.).

Adevărul de care Satan se teme cel mai mult

Sfatul care a fost dat a fost că „subiectul cu privire la Sanctuar și la judecata de cercetare trebuie să fie clar înțeles de către poporul lui Dumnezeu.” – *Tragedia veacurilor*, 488. Această cunoaștere ar trebui să fie ceva mai mult decât priceperea care vine din cărți. Fără aceasta, destul de sigur, membrul bisericii își va pierde sufletul său, așa cum a declarat mai departe Ellen White: „Toți au nevoie de o cunoaștere personală a poziției și lucrării Marelui lor Preot. Altfel, le va fi cu neputință să dea pe față credința care este absolut necesară în vremea aceasta sau să ocupe locul pe care-l dorește Dumnezeu. Fiecare are un suflet de câștigat sau de pierdut.” – *Ibid*. O astfel de avertizare înfricoșătoare nu a mai fost dată de Ellen White cu privire la niciun alt subiect biblic.

De ce este Ellen White atât de categorică? Ce se află în doctrina Sanctuarului atât de fundamental pentru o înțelegere corectă a soliei și misiunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea? Mai mult, de ce se păstrează o așa tăcere în Biserica Creștină în general, și la amvoanele adventiste în particular, cu privire la această doctrină? Și de ce este o așa plictiseală ciudată printre adventiști cu privire la adevărurile Sanctuarului dacă ele sunt atât de vitale pentru sănătatea spirituală a fiecărui membru al bisericii, în special în aceste zile de după 1844? Simplu, deoarece Satan nu dorește ca adevărurile înălțătoare despre Isus, care sunt întruchipate în doctrina Sanctuarului, să fie înțelese. Pe el nu-l interesează dacă membrii bisericii își plătesc zeciuielile lor, dacă recunosc Sabatul ca zi sfântă a lui Dumnezeu sau dacă construiesc școli și spitale mari. El nu este prea îngrijorat nici dacă membrii bisericii se roagă zilnic lui Isus pentru iertarea păcatelor lor sau dacă se roagă pentru reîntoarcerea Sa pe acest pământ. Oricum, oameni care au făcut lucruri similare cândva în trecut, l-au crucificat pe Isus.

Satan însă urăște „adevărurile cele mari care scot în evidență o jertfă ispășitoare și un Mijlocitor puternic. El știe că, în ceea ce-l privește, totul depinde de abatarea minților de la Isus și de la

adevărul Său.” – *Ibid.* Prin urmare, „Satana inventează nenumărate planuri pentru a ne ocupa mintea, așa ca ea să nu se mai stăruiască asupra lucrării pe care ar trebui să o cunoaștem foarte bine.” – *Ibid*.

Cu alte cuvinte, dacă Satan poate provoca confuzie sau plictiseală față de cele două adevăruri centrale ale planului de mântuire, el nu se îngrijorează prea mult cu ceea ce noi am putea cunoaște sau face. Aceste adevăruri centrale sunt (1) „lucrarea de ispășire” și (2) „Mijlocitorul atot-puternic”. În acestea sunt legate în mod indisolubil ceea ce Isus a făcut *pentru noi* și ceea ce El dorește să facă *în noi*.

O temă majoră și perpetuă a Creștinismului este că bărbații și femeile tind să se focalizeze pe ceea ce a făcut Isus în trecut pentru ei, mai degrabă decât asupra a ceea ce El dorește să facă în noi. Destul de rar cele două concepte sunt menținute în echilibru. Când sacrificiul ispășitor, ceea ce Isus a făcut *pentru noi*, este înfățișat disproporțional, destul de des, dovada arată că lucrarea Duhului Sfânt este neglijată; se dezvotă adesea, o religie rece și ridigă, orientată dogmatic. Adesea, ca reacție la aceste exagerări, lucrarea atot-puternicului Mijlocitor este contrabalansată de creștinii care simt golul din experiența lor personală, provocat de o religie supra-intelectualizată. Însă supralicitarea excesivă a ceea ce face Hristos *în noi* fixează o atenție disproporționată a ascultătorului asupra propriei sale experiențe religioase. Cuvântul istoric și ispășirea obiectivă a Domnului nu sunt accentuate în mod corect și astfel sunt întunecate. Credința devine atunci mai mult o problemă sentimentală și o reflectare a experienței religioase a persoanei, decât un răspuns în ascultare față de Dumnezeu, care ne revendică pentru Sine ca propria Sa creație răscumpărată.

O înțelegere a adevărurilor fundamentale ale doctrinei Sanctuarului va salva membrii bisericii de aceste erori gemene, ale suprasolicitării credinței intelectuale pe de o parte și a emoționalismului exacerbat pe de cealaltă. Adevărurile Sanctuarului ne vor salva de capcana bătăliilor de cuvinte fără rost, care în ele însele, se dovedesc a fi doar jumătăți de advăr aflate în tensiune. De

exemplu, când nu înțeleg corect, cei care strigă, „Fără fapte, să fie lauda tuturor” trebuie să se aștepte la contrareacția „Fără crez, toți să se mândrească.”

Ambele erori trec pe lângă intenția reală a planului salvării – eradicarea practicilor păcătoase din viața creștină, *acum* și *aici*. Doctrina Sanctuarului înțeleasă în mod corect va aduce adevărurile care se găsesc în ambele afirmații exagerate, într-un concept armonios al planului de mântuire.[16]

---

[16] W.W. Prescott a recunoscut acest pericol de lungă durată al căderii fie într-o eroare fie în alta, care apare din neînțelegerea modului în care Dumnezeu dorește să-i ajute pe bărbați și femei să distrugă păcatul. Pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea – cu precădere în această zi – tentația subtilă a fost aceea de a găsi siguranță în afirmațiile doctrinare și loialitate vizibilă față de o cerință divină cum ar fi Sabatul zilei a șaptea și reforma sanitară. La Conferința Generală din 1903 el a declarat : „Acum, acea predicare a lui Hristos, și a Lui crucificat, acea predicare a dreptății lui Hristos ca dar al lui Dumnezeu prin credința în Isus, care nu se întinde, și nu se regăsește în aceste dezvoltări precise ale istoriei adventiste, ale experienței adventiste, dezvoltări precise ale adevărului pentru această generație, nu este predicarea neprihănirii prin credință, sau Hristos crucificat, pe care o are Dumnezeu de predicat poporului acum. Nu, să nu mă înțelegeți greșit! Voi vorbi cât se poate de deschis. Voi știți că eu nu predic împotriva iertării păcatului, a neprihănirii lui Hristos și a gloriei crucii lui Hristos. Dar ceea ce eu vreau să spun este aceasta, că nu prin a lua o anumită poziție, și a ignora tot adevărul istoric, și tot adevărul profetic, sau pur și simplu prin predicarea unui mesaj general al mântuirii prin credință în Hristos, fără a aplica mesajul lui Dumnezeu de salvare prin credința în Hristos *pentru această generație*, această predicare nu este predicarea a ceea ce Dumnezeu dorește pentru *această* generație. (Congregația: Amin!). Predicarea gloriei crucii lui Hristos, predicarea luminii care luminează de pe crucea Calvarului, predicarea dreptății lui Hristos ca singura noastră speranță pentru salvare, trebuie să fie extinsă în această generație la o aplicare precisă și la aplicarea acestor adevăruri, în lumina istoriei și profeției adventiste. Și când aceste adevăruri sunt predicate în lumina istoriei adventiste și a profeției adventiste ele vor salva oameni *din* păcat și *din* a mai continua să păcătuiască *acum*. Aceste adevăruri vor pregăti un popor care să stea în ceasul încercării care este destul de aproape acum, vor pregăti un popor care să-L întâlnească pe Domnul în văzduh, astfel ca să fie pentru totdeauna cu Domnul; și acesta este mesajul care trebuie predicat în această generație.” – „The Gospel Message for Today” – *General Conference Bulletin*, 2 aprilie 1903, 54.

De ceea ce se teme cel mai mult Satan este că o anume generație Îl va lua pe Dumnezeu în serios și va asculta de El cu foarte mare grijă. [17] Satan se teme că adventiștii de ziua a șaptea îl vor lua pe Dumnezeu pe cuvânt și vor coopera cu El în eradicarea practicilor păcătoase. Satan se teme că adventiștii se vor preocupa să păzească poruncile lui Dumnezeu cu „credința lui Isus" (Apocalipsa 14 :12). Satan se teme că aceia care doresc sincer „credința lui Isus" vor dezvolta de asemenea un caracter ca al lui Isus. Satan se teme că cei care dezvoltă un caracter ca al lui Isus prin credința în puterea copleșitoare a lui Dumnezeu îl vor dovedi pe Satan ca fiind greșit înaintea întregului univers.

Satan se teme că bărbați și femei care au fost odată prizonierii lui, fiecare cu un cazier de egoism și alienare spirituală, va demonstra că modul de viață a lui Dumnezeu este cea mai fericită, plăcută și sănătoasă cale de viețuire. Satan se teme că acest caracter fermecător și atrăgător al păzitorilor poruncilor va grăbi a doua venire și implicit distrugerea sa, pentru că „Hristos așteaptă cu dorință înfocată să se manifeste pe Sine în Biserica Sa. Atunci când caracterul lui Hristos va fi perfect reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i pretindă pe ei ca fiind ai Lui." – *Parabolele Domnului Hristos*, 69.

Satan se teme că aceste posibilități glorioase vor fi descoperite atunci când bărbați și femei studiază doctrina Sanctuarului. El va fi chiar mulțumit că membrii bisericii își fixează ochii lor pe cruce unde Domnul lor atârnă între cer și pământ – atâta

---

[17] „Aceia care vor să se împărtășeacă de meritele mijlocirii Salvatorului nu trebuie să permită nimănui să se amestece în datoria lor față de o sfințenie perfectă în temere de Dumnezeu. Ceasurile prețioase în loc să fie dedicate plăcerii, expunerii sau căutării de câștiguri, ar trebui devotate studiului cu rugăciune stăruitoare a Cuvântului Adevărului. Subiectul cu privire la Sanctuar și la judecata de cercetare trebuie să fie clar înțeles de către poporul lui Dumnezeu. Toți au nevoie de o cunoaștere personală a poziției și a lucrării Marelui lor Preot. Altfel, le va fi cu neputință să dea pe față credința care este absolut necesară în vremea aceasta sau să ocupe locul pregătit pe care-l dorește Dumnezeu pentru ei." – *Tragedia veacurilor,* 488.

vreme cât ei nu îl urmează pe El în Sanctuarul Ceresc unde ei pot descoperi *de ce* El a trăit și de ce a murit așa cum a murit. Satan va fi mulțumit dacă membrii bisericii își vor aduce ofrandele lor, astfel încât să le sporească venitul financiar, construind astfel instituții educaționale și medicale frumoase, în toate zonele planetei, să primească apoi laudă de la oameni peste tot la radio și la programele de televiziune, pentru clinici anti-fumat și așa mai departe. Satan va fi mulțumit atâta vreme cât toată această activitate impresionantă nu se va dezvolta în har și în acea calitate a vieții care într-o zi va pune deoparte poporul lui Dumnezeu ca exponat al Lui numărul unu, ca singura cale de a rezolva problema păcatului.

În paginile următoare vom studia acele elemente ale doctrinei Sanctuarului care clarifică că Dumnezeu dorește să facă mai mult pentru noi, decât doar să ne ierte păcatele și atât. Vom vedea că doctrina neprihănirii prin credință este indisolubil legată de adevărul Sanctuarului și decurge din acesta și că experimentarea adevărurilor făcute clare în doctrina Sanctuarului au de-a face în totalitate cu grăbirea venirii lui Isus.

Rolul dublu al Mijlocitorului

Este foarte dificil pentru bărbați și femei să accepte complet sau să manifeste în mod corect adevărurile minunate ale faptului că Isus a fost „El însuși preot, El Însuși jertfă” în planul de mântuire (*Hristos lumina lumii,* 25). Pavel a menționat rolul său ca jertfă atunci când a scris : „El s-a arătat o singură dată, înlăturând păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:26). El a accentuat funcția Domnului nostru ca preot atunci când a spus: „Hristos n-a intrat într-un Templu făcut de mâini omenești, copie a celui adevărat, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9:24).

Ca jertfă El a asigurat bazele pentru salvarea omului și a făcut iertarea posibilă; ca Mare Preot El asigură puterea care face posibilă restaurarea din păcat. Iertarea și puterea - „doza dublă.”

Legătura dintre aceste două faze ale preoției Domnului nostru este exact ceea ce Satan dorește să ascundă: „Arhiamăgitorul urăște adevărurile cele mari care scot în evidență o jertfă ispășitoare și un Mijlocitor atotputernic.” – *Tragedia veacurilor*, 488.

Neînțelegerea acestor două faze vitale a condus pe creștini în asemenea erori cumplite așa cum este larg răspândita controversă a predestinației și universalismului; aceasta a derutat milioane de oameni prin falsa siguranță oferită de „o dată mântuit, pentru totdeauna mântuit” și de „harul ieftin” care vine imediat, mai devreme sau mai târziu, când îndreptățirea este accentuată disproporționat în defavoarea sfințirii. Clarificarea vine când ne amintim că îndreptățirea este pașaportul nostru pentru cer, iar sfințirea este condiția noastră pentru cer.

Fără moartea Domnului nostru pe cruce, fără jertfa Sa ispășitoare nu ar fi posibilă salvarea nimănui (Romani 5:17; Faptele Apostolilor 4:12). Ceea ce a făcut El pentru bărbați și femei nu ar putea fi egalat de nimic din ceea ce am putea face noi, indiferent cât de mult am trăi sau cât de mult ne-am strădui. Dar beneficiile sacrificiului său ispășitor făcut pentru toți oamenii (1Ioan 2:2;

1Timotei 2:4) se aplică doar celor ce își *însușesc* darul Său prin credință (Ioan 1:12; 3:16), prin acceptarea invitației Sale pline de har pentru a deveni fiii și fiicele Sale și care își manifestă recunoștința lor prin încrederea și supunerea față de voința Lui.

Sacrificiul ispășitor al Domnului nostru a fost înțeles într-o măsură mult mai mare de către Biserica Creștină, decât mijlocirea Sa ca mare preot. De fapt, înțelegerea deplină a lucrării Domnului ca mijlocitor (1Timotei 2:5) este o poziție teologică unică a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în special în ceea ce privește latura investigativă sau judecata pre-adventă, judecata care încheie faza lucrării Sale mijlocitoare.[18]

Satan nu este nemulțumit dacă membrii bisericii pun în evidență ispășirea sacrificială în predici și cântare atâta vreme cât beneficiile a ceea ce Hristos a făcut *pentru noi* nu sunt însușite de către bărbați și femei, pentru a deveni efective *în ei*.

De aceea, noi ar trebui să privim cu atenție la rolul de mijlocitor, de intermediar al Domnului nostru. Preoția Sa este singura legătură, relația vie a omenirii, dintre Dumnezeu și om, „singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni : Omul Isus Hristos” (1Timotei 2:5). Atunci când El a intrat în Sanctuarul ceresc la înălțarea Sa, El „a intrat prin propriul Său sânge, pentru a turna asupra ucenicilor Lui, beneficiile ispășirii Sale” (*Scrieri timpuri*, 260).

---

[18] „Ispășirea este o expresie a inteției divine de a distruge păcatul care a rupt universul. Restaurarea unității nu a fost realizată la cruce. Problema păcatului încă nu a fost rezolvată în mod final. Crucea este actul suprem al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omului. Dar este doar un aspect al lucrării lui Hristos spre răscumpărarea finală. Împăcarea este efectuată de Hristosul cel Viu. Aceasta nu este ceva care s-a întâmplat acum două mii de ani. Ispășirea este experimentată doar pe măsură ce omul trăiește zilnic o viață de încredere și dependență de El… Se prea poate să ca eșuarea de a cuprinde întreaga lucrare a Domnului nostru, atât pe cruce cât și în Sanctuarul ceresc, să îl lase pe om cu o cunoaștere incompletă a întregului adevăr pe care îl revelează Biblia cu privire la înțelesul deplin al ispășirii… Ambele, atât victoria de pe cruce cât și lucrarea lui Hristos ca preot în cer, sunt speranța și garanția răsplății finale și ispășirea.” – Edward Heppenstall, *Our Hight Priest*, 29-31.

În mod clar, aceasta trebuie păstrat în minte că „mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus, este tot atât de importantă pentru Planul de Mântuire ca și moartea Sa pe cruce.” – *Tragedia veacurilor*, 489. Obiectivul acestui studiu de a vedea de ce este atât de important să înțelegem scopul funcției Domnului nostru ca Mare Preot.

Rolul Său de intermediar ca Marele nostru Preot este împărțit în două segmente; primul, se întinde de la înălțarea Sa și până în anul 1844, iar al doilea de la 1844 până la încheierea timpului de probă. Lucrarea Sa din 1844, pe durata căreia El continuă să aplice „beneficiile mijlocirii Sale” (*ibid*., 430) pentru aceia care au dreptul la ea, implică de asemenea „ultimele acte ale slujirii Sale în favoarea omului, pentru a îndeplini lucrarea judecății de cercetare și pentru a face ispășire pentru toți aceia care sunt arătați a avea dreptul la beneficiile acesteia.” (*ibid*., 480).

Întrebările sunt: Care sunt beneficiile pe care El le aplică de la cruce prin virtutea sacrificiului Său ispășitor? și Care sunt „ultimele acte ale slujirii Sale” implicând „lucrarea judecății de cercetare”?

Ca Mijlocitor, intermediar, Isus îndeplinește două roluri specifice: (1) El reduce la tăcere acuzațiile lui Satan „cu argumente fundamentate nu pe meritele noastre, ci pe ale Sale proprii” (*Mărturii*, vol. 5, 472). Viața Sa de perfectă ascultare, pecetluită cu o moarte care a zdrobit inima lui Dumnezeu și care a expus consecința îngrozitoare și teribilă a păcatului, devine baza reconcilierii și ispășirii dintre Dumnezeu și om. El a câștigat dreptul iertării noastre. (2) El este liber să asigure puterea harului tuturor acelora care aleg să trăiască vieții biruitoare. „El este Marele Preot al Bisericii și El are o lucrare de făcut și pe care nimeni altul nu o poate face. Prin harul Său, El este capabil să păstreze pe fiecare om de la încălcarea Legii.” – Ellen G.White, *Signs of the Times*, 14 februarie 1900. Ce ar mai putea cere cineva mai mult ?

Privită în lumina controversei cosmice dintre bine și rău, dintre figurile centrale, Hristos și Satan, lucrarea mijlocitoare a

Domnului nostru, lucrarea de mediere, dobândește o mare semnificație.[19] Atunci când Satan spune că bărbații și femeile păcătoase nu merită iertarea, că ei nu trebuie să moștenească viața veșnică mai mult decât el însuși, că Dumnezeu a cerut prea mult de la făpturile create și de aceea El este nedrept – Isus este singurul răspuns pentru lumile care stau și privesc, așteptând răspuns la aceste întrebări.

Ce văd îngerii și celelalte făpturi create? Ei văd un Om care l-a învins pe Satan pe propriul său teren, care „a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate, ca să poată fi, un Mare Preot milos și credincios” (Evrei 2:17). Ei văd un Om care a învins fiecare tentație de a se sluji pe Sine, dovedind că toți bărbații și femeile, cu aceiași putere disponibilă lor și pe care și El a avut-o, pot trăi vieți victorioase. În cei treizeci și trei de ani, de perfectă ascultare de voința lui Dumnezeu, Domnul nostru a luptat „lupta pe care fiecare copil al umanității trebuie să o ducă” (*Hristos lumina lumii*, 49) anulând fiecare acuzație a lui Satan. Noi avem un Prieten în tribunalul ceresc, care niciodată nu a pierdut niciun singur caz.

Mai mult, brațul puternic al lui Hristos este suficient pentru toți cei ce s-au hotărât să-și predea sufletele Lui. El a câștigat dreptul de a interveni în viața urmașilor Lui. El sfărâmă puterea prin care Satan îi ținea captivi, dezvoltând în credincioșii Săi fideli o voință puternică pentru a rezista tendințelor păcătoase. Aceasta este aceiași apărare, prin care El Însuși a învins păcatul.

De acest fel de mijlocire au nevoie acum bărbații și femeile, în fiecare zi, până când Isus se va reîntoarce. „Oricine va scăpa din sclavia și slujirea lui Satan, și va sta sub flamura însângerată a Prințului Emanuel, va fi păzit de Hristos prin mijlocirea Sa. Hristos, ca

---

[19] „În Sanctuarul Ceresc, totul este plin de viață, dinamică, totul este important și totul se concentrează pe problemele eterne. Adevărul Sanctuarului îl înfățișează pe Satan ca dușmanul real, puterile răului ca reale, în conflictul cu Hristos care afectează fiecare creatură din univers. Doar aici, destinele oamenilor sunt hotărâte pentru binecuvântare sau blestem. Aici realitățile adevărului lui Dumnezeu și ale scopului Său, pot fi văzute clar.” – Heppenstall, *op, cit*., 19.

Mijlocitor al nostru, la dreapta Tatălui, ne va avea în vedere tot timpul, pentru că este necesar să ne păstreze prin mijlocirea Sa, în același fel în care El ne-a răscumpărat prin sângele Său. Dacă El ne va da drumul doar pentru un singur moment, Satan va fi gata să ne distrugă. Aceia care au fost cumpărați prin sângele Său sunt păstrați prin mijlocirea Sa." – *The SDA Bible Commentary*, comentariile lui Ellen G. White asupra Romans 8:34, 1078.

Aici, în acest al doilea rol de Mijlocitor (prin care El ne asigură har susținător pentru a ne păzi de păcătuire) se odihnește speranța fiecărui creștin. Prin ceea ce El a făcut *pentru noi*, Isus își va face partea Sa în anularea acuzațiilor Acuzatorului. Însă El nu poate reduce la tăcere acuzațiile dacă nu-i dăm Lui permisiunea de a-și face lucrarea Sa *în noi*. Cuvintele lui Ioan sunt simple și categorice: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate" (1Ioan 1:9).

În comentariul său asupra acestui verset, Ellen White spune: „Sângele lui Isus Hristos ne curățește pe noi de orice păcat … Noi trebuie să avem înaintea noastră întotdeauna eficacitatea sângelui lui Isus. Acel sânge de viață-curățitor, de viață-susținător, însușit prin credință vie, este speranța noastră. Noi avem nevoie să creștem în aprecierea valorii sale inestimabile, pentru că acesta vorbește pentru noi, doar dacă noi prin credință pretindem virtuțile sale, păstrarea unei conștiințe curate și pacea cu Dumnezeu." – *Ibid.,* comentariu la 1 Ioan 1:7,9, 948.

Rolul dublu al Domnului nostru ca mijlocitor aduce la tăcere acuzațiile lui Satan, deschizând astfel ușa pentru ca beneficiile vieții Sale să fie date bărbaților și femeilor, și să garanteze că există putere suficientă, disponibilă pentru a păstra pe fiecare solicitant departe de păcat.

Acest rol dublu se focalizează pe punctul central al planului de mântuire, pe scopul lui Dumnezeu de a eradica păcatul din univers. Aceasta nu se realizează prin declarația că păcatul este eradicat, sau prin ștergerea cu buretele a oricărei sentințe, sau cu un mop atotputernic al milei. Dacă ar fi așa, înțelepciunea și

dreptatea lui Dumnezeu Însuși ar deveni pentru totdeauna suspecte; nimic nu ar fi apărut în marea controversă dacă nu ar fi apărut ideea că Dumnezeu a fost fie nedrept în stabilirea de legi pe care nimeni nu le-a putut urma, fie El este drept în aruncarea irevocabilă a lui Satan din cer și a celei a treia părți dintre îngeri (vezi Apocalipsa 12:3-4).

Singura cale prin care păcatul poate fi eliminat în timp ce atât păcătosul cât și justiția lui Dumnezeu rămân protejate este ca rebelul să devină un fiu loial de bună voie și în mod adevărat. Păcatul este ridicarea pumnului ființei create în fața Creatorului; păcatul este necredința creaturii în Dumnezeu, care îl detronează pe El de pe tronul vieții sale. Consecințele unei astfel de rebeliuni sunt mortale, așa cum o descoperă istoria acestei lumi sumbre.

Doar păcătosul care își mărturisește păcatele sale ***și*** le abandonează va „căpăta îndurare” (Proverbe 28:13). Dumnezeu nu este interesat în distrugerea bărbaților și femeilor; scopul Său principal este să îi salveze pe ei, să îi salveze pe ei din centrarea personalității lor în jurul ego-ului, să le vorbească la nivelul celei mai bune rațiuni a lor, și să-i restaureze pe ei la o relație fericită, bazată pe încredere și voluntară. Dar singurul lucru pe care nu îl poate suferi Dumnezeu este ipocrizia. Nu se poate face nimic însă, dacă membrii bisericii afirmă numele lui Hristos, dar refuză puterea Sa; sau afirmă puterea Sa, dar nu și caracterul Său.[20]

Din acest motiv Ellen White accentuează o doctrină biblică fundamentală atunci când ea scrie : „Religia lui Hristos înseamnă mult mai mult decât iertarea păcatului; aceasta înseamnă îndepărtarea păcatelor noastre și umplerea golului rămas cu harurile Duhului Sfânt.” – *Parabolele Domnului Hristos*, 419-420.[21]

---

[20] „Lucifer a dorit puterea lui Dumnezeu, dar nu și caracterul Său” – Ellen G.White, *Hristos lumina lumii*, 435.

[21] „Pentru a fi iertat în maniera în care Hristos iartă, nu este doar a fi iertat, ci a fi înnoit în spiritul minții noastre.” – Ellen G. White, *Review and Herald*, 19 august 1890.

Lucrarea de mijlocire a lui Isus ca „Mijlocitorul nostru Atotputernic”, nu doar că aplică păcătoșilor care imploră iertarea făcută posibilă prin sacrificiul Său ispășitor, dar asigură de asemenea puterea Spiritului Sfânt, prin care păcatele sunt într-adevăr eradicate din caracterul creștinilor care de bună voie se încred în Dumnezeu.[22]

Acest gând uimitor niciodată nu poate fi evidențiat îndeajuns; totuși, din când în când este auzit de-a lungul istoriei bisericii. Acesta este adevărul de care Satan se teme cel mai mult.[23]
Nu este de mirare că Satan este încântat când adevărurile Sanctuarului sunt mistificate, făcute obscure sau abandonate ca fiind un subiect plictisitor. Nu este de mirare că Ellen White a scris: „Toți au nevoie de a deveni mai înțelepți în ceea ce privește lucrarea de ispășire, care are loc în Sanctuarul de sus. Când acest adevăr măreț este văzut și înțeles, cei care îl păzesc, vor lucra în armonie cu Hristos, pentru a pregăti un popor care să stea în picioare în marea zi a lui Dumnezeu, iar eforturile lor vor fi încununate de succes.” – *Mărturii*, vol 5, 575.

Această lucrare de a pregăti „un popor care să stea în marea zi a lui Dumnezeu” poate fi cel mai bine înțeles în termenii doctrinei

---

[22] „Prin ascultarea perfectă a Fiului lui Dumnezeu, prin meritele sângelui Său, și prin puterea mijlocirii Sale, omul poate deveni părtaș al naturii divine.” – Ellen G. White,*Semnele Timpului*, 6 iulie 1888.

[23] Ellen White se focalizează asupra acestor trei teme pe care Satan le dorește să rămână obscure: „Dacă aceia care își ascund și își scuză păcatele ar vedea cum se bucură Satana de ei, cum acuză pe Hristos și pe sfinții îngeri cu blestemul lui, s-ar grăbi să-și mărturisească păcatele și să le părăsească. Prin defectele de caracter, Satana lucrează pentru a pune stăpânire pe toată ființa și el știe că, dacă aceste defecte sunt cultivate, va avea succes. De aceea, el caută fără încetare să amăgească pe urmașii lui Hristos cu sofistica lui fatală că ei nu pot fi biruitori. Dar Isus mijlocește în favoarea lor cu mâinile Sale rănite, cu trupul Său zdrobit … Harul Meu îți este de ajuns. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară. Nimeni deci să nu socotească defectele sale ca fiind de nevindecat. Dumnezeu va da credință și har pentru a le învinge.” – *Trageadia veacurilor*, 489.

Sanctuarului. Sarcina de a face acest lucru clar lumii a fost desemnat Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

Capitolele următoare vor examina în detaliu această misiune specifică.

Scopul lui Dumnezeu exprimat prin simboluri

Pentru o mai bună înțelegere a scopului măreț al Bisericii creștine în general și al Mișcării Adventiste de Ziua a Șaptea în particular, la fel ca și marele scop al planului salvării, noi trebuie să medităm mai departe asupra motivului pentru care Dumnezeu le-a dat israeliților Sanctuarul pământesc în timpurile Vechiului Testament.

Serviciile Sanctuarului pământesc au simbolizat, în maniera unei cutii de nisip, cu o claritate la nivel de grădiniță, modul în care Dumnezeu a plănuit să abordeze problema păcatului în legătură cu indivizii, Pământul, Satan și întregul Univers. Principala preocupare a lui Dumnezeu este că într-o bună zi creația Sa rațională va fi eliberată din lanțurile și constrângerile păcatului și va fi purificată de toate îndoielile privind dragostea și înțelepciunea Sa. Însă El știe că aceasta nu se va realiza printr-un decret divin, ci prin voința liberă a acelora care sunt stabiliți în adevărul despre El și care acționează în conformitate cu acesta.

Cum poate Dumnezeu să-și îndeplinească soluțiile Sale cu privire la problema păcatului vizavi de Pământul aflat în rebeliune, a cărui bărbații și femei sunt centrați în jurul lucrurilor pământești? Le poate scrie un mesaj în nori? Prin intermediul tunetului care în fiecare zi strabate pustia Sinaiului, în zorii zilei? Nu. Știind cum noi învățăm și dobândim cunoașterea în cel mai eficient mod, El a făcut tot ceea ce a fost cel mai potrivit, chiar dacă a fost mai puțin spectaculos și copleșitor decât tunetul sau mesajele scrise în nori. El ne-a dat o istorie ilustrată în drama umană, o materie de studiu care poate fi văzută, auzită, experimentată și care este reluată iarăși și iarăși, în cazul în care memoria devenea slabă sau capacitățile de învățare diminuate.

După ce a revelat Israelului programul Său de viață, libertate și fericire în cele Zece Porunci, pe fondul tunetelor și fulgerelor de la Sinai, El a știut că Legea îi va copleși pe păcătoși. El a știut că așteptările acesteia doar vor dezvolta în om, simțământul de

neputință și disperare. Așa că imediat El a hotărât construirea unui Cort pământesc pentru a învăța cele două lecții înrudite pe care tot le-am discutat în această carte – „lecția iertării păcatelor și puterea prin Mântuitorul pentru ascultarea care duce la viață” *(Educație,* 36*).* Iertarea și puterea, aspectele înrudite ale rolului dublu ale atot-puternicului Mijlocitor, au fost exact ceea ce Israeliții aveau nevoie - și ceea ce avem nevoie și noi astăzi !

În serviciul acestui Sanctuar minunat „Dumnezeu a dorit ca poporul Său să citească scopul Lui pentru sufletul uman. A fost același scop care mai târziu a fost evidențiat de Pavel, vorbind prin Duhul Sfânt: «Voi sunteți templul lui Dumnezeu și Spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi. Dacă un om profanează templul lui Dumnezeu, va fi distrus de Dumnezeu; pentru că templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi.»” – *Ibid*.

Templul de la Ierusalim în zilele lui Isus a fost destinat să îndeplinească aceași funcție ca Sanctuarul lui Moise din pustie. „Templul acela era înălțat pentru ca prezența Divină să sălășluiască în el, având scopul de a fi obiect de învățătură pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu din veacurile eterne a fost ca fiecare ființă creată de la serafimul luminos și sfânt, până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului omenirea a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu … Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului a fost îndeplinit. Dumnezeu locuiește în umanitate și prin harul salvator inima omului devine din nou templul Său. Dumnezeu a proiectat templul din Ierusalim pentru a fi o mărturie continuă despre destinul înalt deschis fiecărui suflet … Prin curățirea templului de negustorii și cumpărătorii lumii, Isus a făcut cunoscut misiunea Sa de a curăța inima de mânjirea păcatului – de dorințele pământești, de poftele egoiste, de obiceiurile rele care corup sufletul … Niciun om nu poate prin puterea sa să arunce afară răul care a pus stăpânire pe inima sa. Doar Hristos poate curăți templul sufletului. Dar El nu va forța intrarea. El nu vine în inimă ca în templul de pe vremuri; ci El zice:

«Iată, Eu stau la ușă și bat, dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.»” Apocalipsa 3:20 – *Hristos lumina lumii*, 161.

Unul din scopurile pentru care Domnul nostru s-a întrupat, a fost să ne ofere o lecție suplimentară, de data aceasta în trup și sânge: pentru a demonstra cum Dumnezeu a dorit să se raporteze la bărbați și femei și pentru a arăta ceea ce cere Dumnezeu de la ei. Făcând așa El, a împlinit scopul pentru care tabernacolul l-a avut ca simbol (*ibid*). [24]

Ceea ce serviciul Sanctuarului a învățat prin simboluri, Isus a exemplificat. Ceea ce Isus a exemplificat, urmașii Lui trebuie să oglindească.[25]

În orice privință, prin viața și moartea Sa, Isus a îndeplinit cerințele dreptății și a făcut posibil ca Dumnezeu „să fie drept și să îndreptățească pe cel care are credința în Isus” (Romani 3:26).[26]

---

[24] „Venind să locuiască cu noi, Isus avea să descopere pe Dumnezeu atât oamenilor cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu – gândul lui Dumnezeu făcut auzit … Astfel Hristos și-a așezat cortul Său în mijlocul taberei noastre omenești. El și-a întins cortul Său alături de corturile oamenilor, ca El să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu caracterul și viața Sa divină” – *Hristos*, lumina lumii, 19-23.

[25] „Ca unul dintre noi El a trebuit să dea un exemplu de ascultare. Pentru aceasta El a luat asupra Sa natura noastră și a trecut prin experiențele noastre. «Prin urmare a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile» – Evrei 2:17. Dacă noi am avea de suportat ceea ce Isus n-a îndurat atunci, în acest punct Satana ar prezenta puterea lui Dumnezeu ca fiind insuficientă pentru noi. De aceea, Isus «în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat» – Evrei 4 :15. El a îndurat toate încercările la care noi suntem supuși. Și El n-a exercitat în folosul Său nicio putere care să nu ne fie oferită și nouă în dar. Ca om El a înfruntat ispita și a biruit cu puterea dată Lui de Dumnezeu. El zice: «Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este înlăuntrul inimii Mele» – Psalmul 40:8. În timp ce El umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei chinuiți de Satan, El a explicat oamenilor caracterul Legii lui Dumnezeu și a naturii slujirii Sale. Viața Sa dovedește că este cu putință ca și noi să ascultăm de Legea lui Dumnezeu. Prin umanitatea Sa, Hristos a venit în legătură cu omenirea, prin divinitatea Sa, El stăpânește pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al Omului El ne-a dat un exemplu de ascultare, ca Fiu al lui Dumnezeu El ne dă puterea să ascultăm.” - *Ibid*, p.24.

El a expus minciunile lui Satan prin demonstrarea că Dumnezeu nu așteaptă imposibilul atunci când El cere ascultare de la creația Sa; viața lui Isus a dovedit că ființele umane pot trăi o viața de ascultare, biruitoare.[27]

---

[26] Domnul nostru a trăit o viață fără pacat sub toate condițiile obișnuite ale omului căzut, astfel că bărbații și femeile nu trebuie să se despartă niciodată de importanța acordată morții Sale. Moartea Sa ar fi cu totul nesemnificativă fără ascultarea Sa perfectă, ca ființă umană completă. Moartea Sa pentru noi, este suficientă pentru a smulge orice mulțumire de sine din bărbați și femei, este punctul central al planului de răscumpărare deoarece Cel ce a murit a fost cu adevărat om, perfect în ascultare. "Satan pretinzând că lumea este teritoriul său de drept, a căutat prin orice mijloc să o smulgă din mâna Răscumpărătorului; dar prin viața și moartea Sa umilitoare, Hristos a ținut-o cu putere." – Ellen G. White, *Semnele Timpului*, 14 februarie 1900.

„Prin Isus Hristos, harul lui Dumnezeu a fost manifestat pentru oameni; însă mila nu înlătura dreptatea. Legea descoperă atributele și caracterul lui Dumnezeu, și nici o iotă sau frântură din Lege nu poate fi schimbată pentru a-l întâlni pe om în starea sa căzută … Prin viața și moartea Sa, Hristos a dovedit că dreptatea lui Dumnezeu nu nimicește mila Sa și că păcatul poate fi iertat, că Legea este dreaptă și că poate fi desăvârșit ascultată." – *Hristos lumina lumii*, 762.

„Prin viața Sa fără pată, ascultarea Sa, moartea Sa pe cruce pe Calvar, Hristos intervine pentru rasa pierdută" – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos,* 156.

„El [Tatăl] este satisfacut de ispășirea făcută. El este glorificat prin întruparea, viața, moartea și mijlocirea Fiului Său.'' – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 6, 364.

[27] „Satan a pretins că este imposibil ca omul să se supună poruncilor lui Dumnezeu; și în puterea noastră proprie, este adevărat că noi nu putem să ne supunem lor. Dar Hristos a venit în formă umană, și prin perfecta Sa ascultare, El a dovedit că omenirea și divinitatea combinate pot să se supună la fiecare poruncă a lui Dumnezeu. " – *Parabolele Domnului Hristos,* 314.

„După căderea omului, Satan a declarat că ființele umane s-au dovedit a fi incapabile de păstrarea Legii lui Dumnezeu și a căutat să atragă Universul în această credință. Cuvintele lui Satan păreau a fi adevărate, iar Hristos a venit pentru a-l demasca pe înșelător. Majestatea cerului a preluat cauza omului și cu aceleași mijloace pe care omul le avea la dispoziția sa a stat împotriva ispitirilor lui Satan, așa cum ar fi trebuit să stea omul în fața lui. Aceasta a fost singura cale prin care omul căzut a putut fi părtaș al naturii divine. Prin luarea naturii umane, Hristos a avut ocazia să înțeleagă încercările și durerile omului și toate ispitirile cu care este împresurat acesta … El a simțit puterea acestor ispitiri; El le-a întâlnit în

Ceea ce a făcut Isus *pentru* noi în termenii vieții și morții Sale sacrificiale este revelat în serviciile cortului din pustie și ulterior în Templul din Ierusalim. Noi putem contempla cu respect aceste lecții și primii cu recunoștință. Ceea ce El a dorit să facă *în* noi așteaptă doar cooperarea și permisiunea noastră pentru îndeplinirea lucrării Sale de curățire a templului sufletesc.

Acest aspect dual a rolului Domnului nostru ca Răscumpărător este chiar și mai clar definit atunci când studiem modul în care serviciile cortului pământesc simbolizează, de asemenea, Biserica creștină.

La trecerea dintre veacuri Ellen White a schițat o interesantă legătură între serviciile Sanctuarului pământesc și Biserica creștină. Pe alocuri ea scrie: „Cortul iudaic a fost un tip al Bisericii creștine ... Biserica pe pământ, compusă din aceia care sunt credincioși și loiali lui Dumnezeu, este «adevăratul cort», de aceea Răscumpărătorul este slujitorul acestuia. Dumnezeu și nu omul a ridicat acest cort pe o înălțime, pe un platou înalt. Acest cort este trupul lui Hristos și de la nord la sud, de la est la vest, El adună pe aceia pe care îl alcătuiesc. Prin Hristos adevărații credincioși sunt reprezentați ca fiind zidiți împreună pentru o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Pavel scrie aceasta în Efeseni 2:4-22. Deși planul salvării a mers mai departe, după hotărârea luată înainte de întemeierea lumii, cu toate acestea, bărbații și femeile nu vor fi salvați până când ei înșiși vor exercita credință, și vor fi zidiți pe adevărata temelie, până când ei îi vor permite lui Dumnezeu să îi recreeze prin Duhul Sfânt. Dumnezeu lucrează în și prin agenți umani care cooperează cu El, prin a alege să participe la alcătuirea clădirii Domnului. Un cort sfânt este construit de aceia care îl primesc pe Hristos ca Mântuitorul lor personal ... Prin primirea lui Hristos și prin conformarea față de voința Sa, omul pășește spre perfecțiune. Această clădire care se

---

situația noastră și le-a biruit. Și El a folosit doar armele potrivite pentru ființele umane să le folosească – cuvântul lui Dumnezeu care este puternic – «Stă scris!» ... Umanitatea lui Hristos va demonstra în veșniciei chestiunea care a finalizat lupta.” – Ellen G. White, *Solii alese*, vol. 1, 251-255.

înalță din caractere individuale, care sunt reînoite, constituie o structură mult mai nobilă decât orice altă lucrare a muritorilor. Astfel, marea operă a lui Dumnezeu înaintează mereu pas cu pas. Aceia care doresc un loc în Biserica Sa, exprimă aceasta prin dispoziția lor de a fi conformați voinței Sale, fiind găsiți de încredere pentru a duce harul Său și altora … Hristos este Slujitorul adevăratului cort, Marele Preot al tuturor celor care cred în El ca Mântuitor personal; și slujba Sa nu o poate lua nimeni. El este Marele Preot al Bisericii, și El are o lucrare de făcut și pe care nimeni altcineva nu o poate face. Prin harul Său, El este capabil să păstreze pe fiecare om de cădere. Ambasadorii Lui, aceia pe care El i-a primit sunt născuți din nou, și astfel sunt înzestrați să-L reprezinte pe El. Vezi Evrei 7:26-28. Dumnezeu Însuși îngrijește de Biserica Sa." – *Semnele Timpului*, 14 februarie 1900.

Aceste cuvinte evidențiază unele aspecte foarte importante ale planului de mântuire, în special așa cum sunt văzute prin intermediul simbolismului serviciului Sanctuarului. Fără a minimaliza în niciun fel faptul că Isus este slujitorul „adevăratului cort" din ceruri, cel spre care sanctuarul pământesc a îndreptat atenția, sau că „adevăratul cort" sin ceruri este Sanctuarul noului legământ. – *Tragedia veacurilor,* 417.

Ellen White face aici o altă aplicație a rolului Său de slujitor al adevăratului cort. Adevăratul cort în această aplicație este Biserica Sa de pe pământ, compusă din persoane care permit harului Său să îi păstreze de cădere, oameni cu adevărat născuți din nou care sunt desemnați să îl reprezinte pe El.

Din vremea inaugurării Tabernacolului în pustiu, până la Templul din Ierusalim, slujitorii lui Dumnezeu au cunoscut că planul salvării simbolizat în serviciile sanctuarului sunt cu privire la popor, nu la animale, perdele, lemne sau apă. Aspectele literale ale doctrinei sanctuarului au învățat adevărurile literale arătând cum lucrează Dumnezeu cu bărbații și femeile. El nu curăță sau restaurează mobilierul, ci pe oameni. Adevărurile glorioase

simbolizate în sanctuarul pământesc se referă la acțiuni literale, evenimente și relații care există între Dumnezeu și poporul Său.[28]

În timp ce Isus este într-un loc foarte real în ceruri, îndeplinind funcțiile foarte reale în lucrarea marii lupte, una din preocuparile sale majore în legătură cu punctul culminant al marii lupte este construirea Bisericii Sale pe pământ. Sanctuarul pământesc a fost o umbră (Evrei 8:5) a acestor mari adevăruri văzute în lumina Soarelui de la amiază al Noului Testament și clarificate mai departe în scrierile lui Ellen White. Pentru a vedea aceste adevăruri în cea mai clară lumină a lor, avem nevoie să nu exagerăm în ce privește detaliile sanctuarului pământesc; noi ar trebui să mergem la revelațiile ulterioare care interpretează și clarifică umbra.

Ellen White și alții au indicat că Dumnezeu este preocupat în primul rând de oameni; că toate mijloacele Sale de învățătură reprezintă atât partea Sa, cât și rolul omului în marea luptă.[29]

---

[28] „Templul ceresc – locașul Împăratului împăraților, în care «mii de slujitori îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui» (Daniel 7:10), acel templu plin de slava tronului cel veșnic, unde serafimii, strălucitorii lui păzitori, își acoperă fața în adorare – nu poate fi reprezentat în toată măreția și slava lui de nicio construcție pământească. Cu toate acestea, adevărurile importante cu privire la Sanctuarul ceresc și cu privire la lucrarea cea mare care se săvârșește acolo pentru mântuirea omului trebuia să fie cunoscute, învățate, prin sanctuarul pământesc și slujbele lui.” – Ellen G. White, *Patriarhi și Profeti*, 357.

[29] Arthur Spalding, autorul cărții *Origin and History of Seventh-day Adventists,* a scris : „Noi nu putem, desigur, presupune că sanctuarul ceresc este în structura sa asemenea sanctuarului pământesc. Acesta este infinit mult mai glorios, supranatural, dincolo de imaginația minții omului … Acolo a fost tipul, umbra celui real; ceea ce noi numim antitipul este realitatea. Sanctuarul ca întreg reprezintă relația dintre Dumnezeu și om în lucrarea de răscumpărare. Serviciul din prima încăpere, locul sfânt, reprezintă mijlocirea lui Hristos pentru poporul Său în toate generațiile; serviciul din Ziua Ispășirii în a doua încăpere, locul preasfânt, reprezintă lucrarea de încheiere în pregătirea înlăturării finale a păcatului la judecata executivă … Noi vorbim despre toate acestea în limbajul omului; pentru că doar așa, prin simbol și vorbire, Dumnezeu poate transmite orice idee omului despre lucrarea de ispășire și judecată. Mintea umană nu poate cuprinde realitățile scenei cerești a judecății: cărțile lui Dumnezeu – nu cum sunt cărțile sau

Scopul mântuirii este de a avea un popor curățit și răscumpărat. Scopul serviciului Sanctuarului și a doctrinei a fost să clarifice acest scop măreț și să asigure o explicație clară, cum bărbații și femeile sincere pot atinge acel scop. Dumnezeu este preocupat de eradicarea păcatului din univers. Dovada vie că păcatul nu este necesar, că bărbații și femeile pot birui toate tendințele naturale spre păcat, că Dumnezeu a fost drept atunci când a așteptat ascultarea ca test al credinței, a fost demonstrat în viața lui Isus. Aceasta va fi confirmată de două ori în viața urmașilor Lui, în special în timpul generației care aude vestirea „cine este drept să trăiască și mai departe în dreptate” (Apocalipsa 22:11, KJV), chiar înaintea încheierii timpului de probă.

În 1900, în articolul citat anterior din revista *Semnele Timpului*, Ellen White doar a menționat din nou principiul major exprimat adesea de ea – că israeliții (și după ei creștinii) au citit „scopul lui Dumnezeu pentru sufletul omenesc” în clădirea sanctuarului din pustie sau în uimitorul Templu din Ierusalim. (*Educatie*, 36). Același scop, spune Ellen White a fost stabilit de Pavel atunci când scrie: „Nu știți că voi sunteți însăși Templul lui

---

consemnările oamenilor, ci ele sunt complete și infailibile; sângele simbolic – nu sânge real, ci valoarea acelei vieți pe care o semnifică sângele; locul sfânt și sfanta sfintelor – nu sunt camere așa cum ne imaginăm noi, ci locuințele inexprimabile ale spiritelor slujitoare; ziua ispășirii nu este o zi literală, ci o perioadă a cărei lungime o știe doar Dumnezeu. Și așa este cu toate celelalte simboluri și ceremonii.” – Volumul 1, 108-111.

Happenstall a făcut următorul comentariu cu privire la aceasta : „Natura și semnificația sanctuarului ceresc nu poate fi stabilită pe baza datelor științifice. Nicio informație detaliată a materialelor, dimensiunilor sanctuarului pământesc nu poate reprezenta în mod adecvat lucrurile cerești sau reproduce lucrarea lui Dumnezeu care stă pe tronul Său. Noi vedem că revelația sanctuarului din vechime nu era una plenară sau decisivă despre Marele nostru Preot în locurile cerești. Hristos nu este implicat în lumina lămpilor, întoarcerea pâinilor, sau în pendularea cădelniței cu tămâie. Realitățile nu se află în locuri, materiale sau design-ul arhitectural, ci în activitatea divină care implică situațiile de viață ale marii controverse.” – *Our Hight Priest*, 20.

Dumnezeu și că Spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1Corinteni 3:16).

Așa cum poporul lui Dumnezeu trebuia să colaboreze cu Dumnezeu și unul cu altul pentru construirea sanctuarului pământesc, tot așa ei trebuiau să coopereze cu El în dezvoltarea „Templului lui Dumnezeu în suflet” (*ibid*., 37). Așa cum Dumnezeu a locuit în sanctuarele pământești, tot astfel El dorește să facă sufletul uman un loc adecvat pentru locuirea Spiritului lui Dumnezeu.

Această cooperare divino-umană este singura cale de mântuire care vine prima dată la bărbați și femei prin îndreptățire și singura cale prin care îndreptățirea are loc este sfințirea. „Dumnezeu lucrează *în* și *prin* agentul uman care cooperează cu El prin alegerea făcută de a compune clădirea Domnului. Un tabernacol sfânt este construit de aceia care îl primesc pe Hristos ca Salvator al lor personal.” – Ellen G. White, *Semnele Timpului*, 14 februarie 1900.

Dar este acest proces de construire-înălțare o concentrare copleșitoare asupra individului, o fasonare a pietății membrilor bisericii în timp ce mulțimile mor neavertizate? Nu, nu este așa! Nici pentru o secundă! Acei care sunt preocupați cu îndeplinirea scopului lui Dumnezeu pentru ei, preocupați de cum de bine pot coopera cu Dumnezeu în recrearea caracterului după Model, sunt persoanele în care și prin care Dumnezeu poate lucra cu adevărat pentru îndeplinirea marii trimiteri a Evangheliei. Așa cum a scris Ellen White în articolul său din anii 1900: „Cei ce doresc un loc în Biserica Sa, arată aceasta prin grija pe care o au de a se conforma în totalitate cu voința Lui, și fiind de încredere li se încredințează harul pe care să-l împartă altora.”

Dumnezeu se află în procesul pregătirii instrumentelor umane care doresc să aibă caracterul Său, la fel ca și puterea Sa. Când ei vor fi dezvoltat asemenea caractere, El va fi capabil să se încreadă în ei ca exponenți ai harului Său. Pentru că doar atunci

poporul Său va dezvălui, fără nicio urmă de îndoială, adevărul a ceea ce poate face El pentru păcătoșii pierduți.[30]

Îndeplinirea cu succes a marii trimiteri a Evangheliei așa cum a fost promisă în Matei 24:14 depinde în mare măsură de creștinii pe care Dumnezeu nu se va sfii să-i identifice în ziua puterii Sale. Înzestrarea cu putere a bărbaților și femeilor nu doar că îi va pregăti pe ei pentru a fi potriviți să trăiască în împărăția Sa, dar va pregăti de asemenea terenul pentru ca Dumnezeu să-i dea planetei pământ ultimua Sa solia. Creștinii maturi sunt asemenea lui Hristos. Ei sunt biruitorii care răspund mesajului Laodicean (Apocalipsa 3:14-21) – singurii de pe pământ care sunt mișcați cu adevărat și determinați în mod spontan să proclame contemporanilor lor Evanghelia în plinătatea ei.

Această nevoie urgentă apasă pe umerii adventiștilor, iar aceste adevăruri vor fi discutate în capitolul următor.

---

[30] Adesea, în cuvinte similare cu cele ce urmează, Biserica Adventistă a fost provocată : „Prin revelarea caracterului lui Hristos în propriile noastre vieți noi co-operăm cu El în lucrarea de salvare a sufletelor. Aceasta este doar prin revelarea în viața noastră a caracterului Său, pe măsură ce co-operăm cu El … Când cei ce mărturisesc că îl servesc pe Dumnezeu urmând exemplul lui Hristos, îndeplinesc în mod practic principiile Legii în viața lor; când fiecare acțiune poartă mărturia că ei îl iubesc pe Dumnezeu în mod suprem și pe aproapele lor ca pe ei înșiși, atunci și doar atunci Biserica are putere să miște lumea.” – *Parabolele Domnului Hrisots,* 340.

Îndreptățirea lui Dumnezeu

Începând de la 1844 o chemare urgentă a fost așezată asupra acelora care înțeleg că Dumnezeu așteaptă o generație de oameni care Îl vor îndreptății cu adevărat prin păstrarea „poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Multe sunt sfaturile adresate bisericii care accentuează relația directă dintre lucrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor și lucrarea Sa în viețile urmașilor Lui de pe pământ.[31]

„Acum Hristos este în Sanctuarul ceresc și ce face El acolo? Face ispășire pentru noi, curățind Sanctuarul de păcatele poporului. Prin urmare, noi trebuie să intrăm prin credință în Sanctuar cu El, noi trebuie să începem lucrarea în sanctuarul sufletelor noastre. Noi trebuie să ne curățim pe noi înșine de toate întinările. Noi trebuie să ne curățim pe noi de toate murdăriile cărnii și spiritului, îndeplinindu-ne sfințirea în frică de Dumnezeu.” – E.G. White, predică ținută pe 20 octombrie 1888. Retipărită în cartea lui A.V. Olson, *Through Crisis to Victory*, 267.

Unul dintre cele mai urgente mesaje în legătură cu doctrina Sanctuarului adresate creștinilor începând cu 1844 este că ceva special este cerut de Dumnezeu urmașilor Lui, în termenii dezvoltării caracterului, pe care mulți nu l-au văzut ca fiind de importanță crucială în dezvoltarea bisericii de aici înainte. Poporul lui Dumnezeu ajungând la caracterul pe care El îl dorește, și pentru care El le va da putere divină pentru a suplini orice nevoie, afectează în mod decisiv

---

[31] „Aceasta este marea zi a ispășirii, și Avocatul nostru stă înaintea Tatălui, pledând ca mijlocitor al nostru. În loc ca să ne învelim pe noi înșine în hainele auto-îndreptățirii de sine, noi ar trebui să fim găsiți zilnic umilindu-ne în fiecare zi pe noi înșine înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-ne păcatele noastre personale, căutând iertarea nelegiuirilor noastre și cooperând cu Hristos în lucrarea de pregătire a sufletelor noastre pentru a reflecta imaginea divină. Până când noi nu intrăm în Sanctuarul de sus, și nu ne vom uni cu Hristos în lucrarea de salvare a sufletelor noastre cu frică și cutremur, noi vom fi găsiți ușori în balanța Sanctuarului și vom fi socotiți ca lipsiți de valoare.” – *The SDA Bible Commentary*, comentarii Ellen G. White, Evrei 10:19-21, 933-934.

modul în care [cât de repede] Isus își poate încheia lucrarea Sa în Locul Preasfânt.[32]

Urgența care ar trebui să captiveze poporul lui Dumnezeu de pe pământ stă pe faptul că prin intrarea în Locul Preasfânt în anul 1844, Marele nostru Preot a început ultima fază a lucrării sale de mijlocire, care implică dezvoltarea caracterului ultimei generații. Planul lui Dumnezeu a fost acela de a încheia lucrarea acum mulți ani în urmă. Întârzierea nu se datorează ineficienței din locurile cerești sau schimbării planurilor Lui.[33]

---

[32] Acest punct privitor la relația dintre dezvoltarea caracterului și grăbirea sau întârzierea celei de a Doua Veniri vor fi discutate în capitolul *De ce timpul este amânat.*

[33] „Dacă adventiștii, după marea dezamagire din 1844, ar fi perseverat în credința lor și ar fi urmat uniți descoperirea providenței lui Dumnezeu, primind mesajul îngerului al treilea și puterea Duhului Sfânt, și ar fi proclamat acest mesaj lumii, ei ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu, Domnul i-ar fi ajutat în eforturile lor, lucrarea ar fi fost sfârșită și Hristos ar fi venit pentru a aduce răsplata poporului Său … Astfel lucrarea a fost împiedicată și lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist ar fi fost unit în jurul poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, cât de diferită ar fi fost întreaga lume și cât de diferită ar fi fost istoria noastră! Nu aceasta a fost voia lui Dumnezeu, ca revenirea lui Hristos să fie amânată. Dumnezeu nu a plănuit ca poporul său Israel să rătăcească patru zeci de ani prin pustie. El le-a promis că îi va conduce pe ei direct în țara Canaanului, și că acolo vor fi așezați ca un popor fericit și sănătos. Dar aceia cărora le-a fost predicat mesajul acesta, nu au ajuns în Canaan din cauza necredinței lor. Inimile lor erau pline cu nemulțumire, rebeliune și ură și El nu a putut îndeplini acest legământ cu ei … Aceleași păcate au întîrziat intrarea Israelului modern în țara Canaanului. În niciunul dintre cazuri promisiunile lui Dumnezeu nu au vreo vină. Necredința, caracterul lumesc, neconsacrarea și disputele din interiorul poporului lui Dumnezeu, ne-au ținut într-o lume a păcatului și a durerii pentru mulți, foarte mulți ani.” – *Evanggelizare*, 695-696.

„Acesta este privilegiul creștinului, nu doar să aștepte, ci și să grăbească venirea Domnului Isus Hristos. Când toți cei care mărturisesc numele Lui vor aduce roade pentru gloria Sa, cât de repede întreaga lume va fi semănată cu sămânța Evangheliei. Repede ultimul seceriș va ajunge la coacere, iar Hristos va veni să își strângă grâul prețios.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 8, 22.

El așteaptă să reverse ploaia târzie asupra celor ce și-au curățit „templul sufletului de fiecare întinăciune” (*Mărturii*, vol. 5, 214).

El dorește pentru poporul Său să fie stabilit în adevăr[34], acomodați cu modul Său de viețuire, pentru ca El să poată pune pecetea aprobării Sale și să-i desemneze fără rușine la misiune mondială prin chemarea: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). El dorește să anunțe sfârșitul marii lupte: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este drept, să trăiască și mai departe în dreptate; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe.”

Începând de la 1844 Isus așteaptă pentru un popor pentru care poate scrie în dreptul fiecărei înregistrări individuale din Sanctuarul ceresc - Curățit - un popor care va reflecta preocuparea Sa pentru mântuirea și bunăstarea altora, prin care tot cerul va putea lucra în mod deplin în îndeplinirea marii trimiteri a Evangheliei.[35]

Modul de viață zilnică a celor care se declată creștini este reflectat pe acele înregistrări din Locul Preasfânt. Apare următoarea întrebare urgentă: este aceasta o înregistrate care reflectă o persoană care, prin harul lui Dumnezeu, este biruitoare a păcatului sau nu?

---

[34] „Imediat ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit pe frunțile lor – aceasta nu este orice pecete care poate fi văzută, ci o consolidare în adevăr, atât intelectual cât și spiritual, astfel ca ei să nu poată fi clintiți – imediat ce poporul lui Dumnezeu este pecetluit și pregătit pentru necaz, acesta va veni.” – *The SDA Bible Commentary*, comentarii Ellen G. White la Ezechiel, 19:2-4, 1161.

[35] „Hristos așteaptă cu dorință profundă manifestarea Sa în Biserica Lui. Când caracterul lui Hristos va fi în mod perfect reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i pretindă ca aparținând Lui. Acesta este privilegiul fiecărui creștin, nu doar să aștepte ci și să grăbească venirea Domnului nostru Isus Hristos. Dacă toți aceia care mărturisesc numele Lui, aduc roade pentru gloria Sa, cât de repede întreaga lume va fi semănată cu sămânța Evangheliei. Foarte repede marele seceriș va ajunge la coacere și Hristos va aduna grâul său prețios.” – *Parabolele Domnului Hristos,* 69.

„Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare trebuie să fie biruitori în lupta cu cel rău. În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu trebuie să se producă o lucrare deosebită de curățire, de îndepărtare a păcatelor. … Când această lucrare se va fi împlinit, urmașii lui Hristos vor fi gata pentru venirea Sa.” – *Tragedia veacurilor,* 425.

În general, serviciul Sanctuarului a fost mijlocul pedagogic al lui Dumnezeu, prin care să ne instruiască că El va ierta păcatele noastre și că ne va da putere să trăim vieți de ascultare asemenea lui Hristos.[36] El va face curățirea, înzestrarea cu putere, păstrarea de păcat, dacă noi alegem să-L lăsăm să lucreze. Biruitorul curățit va reflecta atât caracterul lui Isus, cât și viața Sa plină de abnegație pentru slujire.

În mod precis, lucrarea lui Isus ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfintelor are o legătură directă cu lucrarea de pe pământ care nu doar că anunță mesajul ceasului judecății din Apocalipsa 14:6-14 ci, de asemenea, permite harului lui Dumnezeu să facă lucrarea Sa în biruința asupra păcatului.

Poate fi vreo altă perioadă mai glorioasă, mai interesantă, mai satisfăcătoare pentru individ decât timpul prezent?[37]

---

[36] „O altă lecție a Tabernacolului, prin serviciile de jertfă, a fost aceea de a învăța lecția iertării păcatului și puterea Salvatorului pentru ascultarea care duce la viață.” – Ellen G. White, *Educație,* 36.

[37] „Scenele legate de Sanctuarul de sus ar trebui să facă o asemenea impresie asupra minților și inimilor tuturor, pentru ca astfel să fie în stare să impresioneze pe alții. Avem nevoie să devenim înțelepți în legătură cu lucrarea de ispășire care se desfășoară în Sanctuarul de sus. Când acest măreț adevăr este văzut și înțeles, acei care îl păstrează vor lucra în armonie cu Hristos pentru a pregăti un popor care să stea în mare zi a lui Dumnezeu și eforturile lor vor fi încununate de succes. Prin studiu, contemplație și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi înălțat deasupra gândurilor și sentimentelor obișnuite, pământești și vor fi aduși în armonie cu Hristos și cu marea Sa lucrare de curățire a Sanctuarului de sus, de păcatele poporului. Credința lor va merge cu El în Sanctuar, și închinătorii de pe pământ vor privi cu atenție în viața lor și își vor compara caracterul lor cu marele

Pentru mai mult de un secol baza gândirii adventiste a fost reprezentată de aceste concepte gemene, curățirea Sanctuarului și pregătiriea unui popor. Cu aceste concepte învățații adventiști au pus în strânsă legătură idei cum ar fi „spălarea păcatelor", „reînviorarea" și „haina de nuntă care este neprihănirea sfinților."

Timpuriu în istoria adventistă, Joseph Bates a scris pe tema legăturii dintre tipurile Sanctuarului și antitip, în special cu privire la curățirea Sanctuarului în ziua ispășirii. După ce a citat Levitic 16:16 el a scris : „Îl rog pe cititor să citească aceste optsprezece cuvinte din nou, și să vadă dacă poate să nu ne spună înțelesul *curățirii Sanctuarului*. Oh, da! Ve-ți spune, aceasta a fost curățirea poporului, toți laolaltă, de păcatele lor. Foarte bine, să nu uitați aceasta, atunci când aceasta se va împlini în antitip."[38] – „Strigătul de la Miezul Nopții în Trecut',*Review and Herald*, decembrie 1850, 21.

Stephen N. Haskell în 1856, de asemenea a văzut legătura între un popor pregătit și încheierea trimiterii evanghelice: „O teorie a soliei celui de al treilea înger, niciodată, dar niciodată, nu ne va salva fără să avem haina de nuntă, care este neprihănirea sfinților. Noi trebuie să ne desăvârșim sfințirea în frica de Domnul." – „Gânduri asupra Bisericilor Filadelfia și Laodicea", *Review and Herald*, nr. 6 anul 1856, 6.

La Conferința Generală din 1901, Haskell a ținut o serie de studii pe istoria doctrinei Sanctuarului. În timpul sumarizării ideilor adventiste de bază pe tema acestui subiect, el a spus : „Am învățat prima dată că există un timp în care Hristos va intra în Templul ceresc; apoi că acel timp va fi judecata de cercetare; în al treilea rând, că lucrarea din acea perioadă va fi desăvârșirea caracterului; și în al patrulea rând, că, cu cât veți înțelege mai mult despre lucrarea

---

standard de neprihănire. Vor vedea propriile lor defecte; de asemenea, vor vedea că trebuie să aibă ajutorul Duhului lui Dumnezeu, dacă doresc să fie calificați pentru marea și solemna lucrare pentru acest timp, care este așezată asupra trimișilor lui Dumnezeu." – *Mărturii*, vol. 5, 575.

[38] În același articol, Bates a indicat că *curățirea* poporului lui Dumnezeu va avea loc înainte de cele șapte plăgi finale.

aceasta din Templu, cu atât veți înțelege puterea adevărului lui Dumnezeu, care este în legătură cu poporul lui Dumnezeu din acest timp în care noi trăim.”[39] – „Studiu Biblic”, *Buletinul Conferinței Generale*, din 7 Aprilie 1901, 100.

În 1864 o serie excepțională de articole a apărut în *Review*, semnată de D.T. Bourdeau, în care el menționa responsabilitățile speciale care se află asupra ultimei generații a Bisericii: „Unii nu văd necesitatea de a primi adevărurile aplicabile timpului prezent în scopul de a fi sfințiți. Ei cred că pot fi sfințiți prin a trăi la fel cum au trăit și alți buni creștini. Dar cum creștinii cei buni au fost sfințiți în trecut? Nu au fost ei oare sfințiți prin a trăi lumina care le-a fost disponibilă în acele zile? Și dacă noi am fost favorizați cu lumină mult mai multă decât ei, dacă Dumnezeu are pentru noi alte îndatoriri de îndeplinit, putem oare să fim sfințiți prin a trăi așa cum au trăit și ei? A făcut Dumnezeu ca lumina să strălucească degeaba? … Aceasta necesită o pregătire specială pentru a-L întâlni pe Domnul atunci când El vine.” – „Sfințirea: sau trăirea în sfințenie”, *Review and Herald*, 2 august 1864.

---

[39] Mai târziu în 1901, într-o serie de articole din *Review*, Haskell a accentuat aceiași temă, că un popor pregătit pe pământ corespunde cu curățirea Sanctuarului în cer : „Cunoașterea pe care ei [evreii] au pierdut-o a fost aplicarea spirituală a problemei Sanctuarului, care se împlinea în Hristos. Menirea Sanctuarului a fost să îl descopere pe Hristos, lucrarea Sa în curțile cerești și cum aceasta era purtată în inimile ucenicilor Lui. Este prin urmare clar că lucrarea din inimile poporului trebuie să corespundă cu lucrarea lui Hristos în cer. Există trei temple prezentate în Biblie și toate ar trebui să fie luate în considerare într-un singur studiu … Lucrarea lui Hristos în cer este de asemenea dusă mai departe în inimile Templului său viu de pe Pământ; deși era un Sanctuar pe Pământ și este unul în ceruri, cel mai important dintre toate acestea trei este poporul Său; pentru că obiectul Sanctuarului pământesc a fost să-l învețe pe om cum să cunoască și să creadă, lucrarea prezentă, făcută pentru el în Sanctuarul ceresc … Toată lucrarea revelată prin Templul tipic a fost să descopere lucrarea reală a lui Hristos în cer pentru purificarea Bisericii Sale de pe Pământ și drept consecință, o neglijare a acestor adevăruri îl vor lăsa pe om nepregătit pentru judecățile iminente ale lui Dumnezeu, tot așa cum au rămas și evreii nepregătiți în fața distrugerii care a venit peste ei.” – „Problema Sanctuarului din punctul de vedere al Cărții Evrei”, *Review and Herald*, 13 august 1901, 518.

Deși ne-am referit doar la câțiva dintre gânditorii adventiști timpurii cu privire la subiectul Sanctuarului, ar putea fi citați mult mai mulți. Înțelegerea lor generală prezintă o remarcabilă profunzime și unitate. Ei au văzut de timpuriu și au expus în mod insistent că curățirea Sanctuarului în ceruri este legată direct de dezvoltarea unui popor curățit și pregătit pe pământ. Ei au argumentat cu convingere că Dumnezeu cere dezvoltarea unui caracter înalt de la Biserica Lui din ultima generație care va fi mutată la ceruri, față de cea din primele perioade de început. Ploaia târzie înviorătoare va fi experimentată doar după, ca un rezultat al acestei pregătiri a caracterului. O astfel de pregătire care va fi asistată în mod divin, va fi reflectată în Sanctuarul ceresc prin „curățirea" acelor păcate care au năpăstuit viețile biruitorilor.

W.W. Prescott a fost cât se poate de clar în înțelegerea pe care a avut-o cu privire la legătura dintre solia îngerului al treilea din Apocalipsa 14, curățirea păcatelor, poporul de biruitori și timpul revenirii lui Isus. Într-o predică ținută în 1903 la Conferința Generală el a spus: „Există o diferență între predicarea evangheliei pentru iertarea păcatelor și predicarea evangheliei pentru îndepărtarea păcatelor. Totuși, chiar acum există o sursă abundentă pentru iertarea păcatelor. În generația noastră vine asigurarea curățirii păcatului. Și curățirea păcatului este ceea ce va pregăti calea pentru venirea Domnului; și curățirea păcatului este lucrarea Marelui nostru Preot în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc; și aceasta face diferența pentru poporul lui Dumnezeu în lucrarea lor, în mesajul lor și în experiența lor, dacă ei recunosc schimbarea lucrării din Locul Sfânt în Sfânta Sfintelor sau dacă ei recunosc și experimentează în mod real această schimbare …. Acum aceasta ar trebui să fie făcută cât se poate de clar de solia îngerului al treilea; și cu aceasta, desigur, va veni cea mai clară revelație a lucrării evangheliei pentru acest timp, curățirea păcatului în această generație, pregătind astfel calea pentru Domnul …. Și atunci când aceste adevăruri sunt predicate în lumina istoriei adventiste și a profeției adventiste, acestea vor mântui oameni de păcat și de a continua să mai

păcătuiască. Acestea vor pregăti un popor care să stea în ceasul încercării, care ne stă înainte, și vor pregăti un popor pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh, pentru ca astfel să fie pentru totdeauna cu Domnul; și acesta este mesajul care trebuie predicat în această generație." – „Mesajul Evangheliei pentru astăzi", *Buletinul Conferinței Generale*, 2 aprilie 1903, 53-54.[40]

Un lucru este clar: Dumnezeu nu este un arhivar lipsit de onestitate. El nu va scrie „curățit" în dreptul niciunuia din ultima generație, dacă viața acelei persoane nu a fost curățită de puterea locuitoare a Duhuui Sfânt. Deși au existat lucruri care i-au permis harului lui Dumnezeu să îi curățească de orice nelegiuire, există o responsabilitate specială asupra acelui grup de pe pământ din ultima generație care va fi mutată. Acei despre care s-a zis "Cine este sfânt să se sfințească" (Apocalipsa 22:11), vor fi cu adevărat poporul curățit.[41]

---

[40] Într-un articol din *Review*, de la începutul acelui an, Prescott a scris: „În acest timp al curățirii păcatului în Sanctuarul Ceresc, trebuie să fie o experimentare specială a mântuirii de păcat, printre aceia care așteaptă revenirea Domnului." – „Este acesta Mesajul de care avem nevoie?", *Review and Herald*, 2 februarie 1903, 5. Cineva ar putea spune: Cum ar putea curățirea Sanctuarului ceresc și îndepărtarea păcatelor din cărțile cerești să aibă vreo legătură directă cu curățirea poporului de pe Pământ? Într-o predică predicată în 1974 la Conciliul Anual, W.D. Frazee a răspuns întrebării în felul următor. El a spus că lucrarea din Locurile Cerești într-o zi se va încheia pur și simplu „prin lipsă de activitate." Păcătoșii vor continua să păcătuiască, dar fără să îl mai întrebe pe Domnul pentru iertare; păcatele lor nu vor mai merge în Locul Preasfânt. Neprihăniții, în acest caz, prin ajutorul Atot-puternicului lor Mijlocitor, nu vor mai păcătui: „nu va mai fi nevoie de jertfă pentru păcat." El a întrebat : „De ce Isus stă atunci în Sanctuar cu mâinile ridicate și prezintă jertfa Sa? Din cauza prezenței continue a păcatului …. Dar încheierea timpului de probă va aduce cu sine acest fapt minunat că așa cum păcătoșii vor fi atins punctul în care orice pocăința a lor devine imposibilă, tot așa cei neprihăniți vor fi trecut de punctul în care să se mai pocăiască." – „Atunci Sanctuarul va fi Curățit", *Review and Herald*, 6 martie 1975, 4.

[41] „Hristos curățește Templul Ceresc de păcatele poporului, și noi trebuie să lucrăm în armonie cu El pe pământ, curățind templul sufletului de întinarea morală." – Ellen G. White, *Review and Herald*, 11 februarie 1890.

Totul ne aduce la punctul culminant al acestui capitol: Este păcatul inevitabil și imposibil de evitat din cauză că noi suntem ființe umane slabe? Deși am studiat cum cele două adevăruri centrale ale doctrinei Sanctuarului (jertfa de ispășire și Atot-puternicul Mijlocitor), leagă în mod indisolubil ceea ce Isus a făcut *pentru noi* cu ceea ce El dorește să facă *în noi*, vor funcționa acestea?

Aceasta este întrebarea care rămâne suspendată înaintea întregului univers. Aceasta este întrebarea pe care Satan o azvârle în fața lui Isus. Trecerea anilor, decadă după decadă – inevitabil – doar adaugă la durerea Calvarului și la inima zdrobită a lui Isus, care a făcut promisiunea că harul Său este suficient pentru a mântui pe poporul Său de păcatele lor (Efeseni 3:20; 5:27; Evrei 4:16; Juda 24).

O înțelegere clară a doctrinei Sanctuarului va schimba imaginea tristă, dar nu lipsită de speranță. Astăzi noi avem privilegiul de a intra în Sanctuarul ceresc „prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdeaua dinăutru, adică prin trupul Său și fiindcă avem un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu o deplină siguranță a credinței, cu inimile stropite și curățite de o conștiință rea și cu trupul spălat cu o apă curată” (Evrei 10:19-22).

Noi intrăm cu adevărat în Sanctuar și avem părtășie cu Marele nostru Preot atunci când există o dorință sinceră de a condamna păcatul în carne, la fel cum a făcut Isus, Fratele nostru Mai Mare, în trupul său de carne (Romani 8:3-4). Pretinzând numele lui Isus, dar nu puterea Sa, nu doar că este jenant pentru Dumnezeu, ci de asemenea constituie o barieră pentru mântuire. „Dacă aceia care își ascund și își scuză păcatele ar vedea cum se bucură Satana de ei, cum acuză pe Hristos și pe sfinții îngeri cu blestemul lui, s-ar grăbi să-și mărturisească păcatele și să le părăsească.” – *Tragedia veacurilor*, 489.

Astfel, continuarea păcătuirii de către poporul lui Dumnezeu, la fel ca și păcatele lumii în general, devine un foarte important element cu privire la Sanctuarul ceresc, dacă se întâmplă ceva efectiv acolo.

Una din minciunile sfruntate ale lui Satan este că ascultarea este imposibilă, că legile și așteptările lui Dumnezeu sunt imposibile de îndeplinit. De fapt, unul din defectele universului susține Satan, este că Dumnezeu este nedrept în condamnarea acelora din creația Sa care sunt neascultători de El, deoarece El le cere imposibilul. (Vezi *Hristos, lumina lumii,* 761-764).

Cine are dreptate? Dumnezeu sau Satan? Când cineva privește la lăcomia omului, la violența, ura și infidelitatea sa, pare ca și cum Satan ar avea dreptate în acuzațiile sale. Pare ca și cum Dumnezeu este mai degrabă nerealist în a cere iubire și altruism sau că El este incapabil să gestioneze problema păcatului după apariția acestuia.

Problema se concentrează în mod simplu pe ceea ce este în stare să facă Isus sau nu; aceasta este, dacă El ca Mijlocitor Atotputernic nu „curăță" pe păcătos de păcatele sale (1Ioan 1:9), dacă harul Său „ajutor la momentul potrivit" (Evrei 4:16) nu este suficient să păstreze pe urmașii Săi de căderea în păcat, dacă mijlocirea Sa cerească este deteriorată de o incapacitate de a ne „păzi de orice cădere și de așezare fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale" (Iuda 24), atunci Satan este cel ce are cel din urmă dreptate. Marea luptă ar fi atunci rezolvată – Dumnezeu ar fi expus ca nedrept în a cere prea mult de la creația Sa. Și El ar fi văzut ca incompetent, nefiind capabil să gestioneze rebeliunea.

Mulțumire lui Dumnezeu, aceasta ***nu*** se va întâmpla! Glorioasă este vestea că ființele umane pot învinge ispita și pot fi biruitori. Pentru că, în chiar centrul universului stă Omul, care a dovedit că Satan este un mincinos. Din acest motiv Isus a trebuit să fie „asemenea fraților Săi în toate, ca să poată fi în lucrurile privitoare la Dumnezeu, un mare preot milos și credincios ca să facă ispășire pentru păcatele poporului" (Evrei 2:17); „unul ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat" (Evrei 4.15); unul care „a învățat ascultarea în toate lucrurile pe care le-a suferit; și fiind făcut desăvârșit s-a făcut pentru toți cei care Îl ascultă, sursa unei

mântuiri veșnice, căci a fost numit de Dumnezeu Mare Preot" (Evrei 5:8-9).

Pentru a dovedi că Satan este un mincinos, Isus a îndreptățit dreptatea lui Dumnezeu. Ca Mare Preot, pledând cauza omului înaintea universului, El este Martorul Viu, că ființele umane care trăiesc de această parte a căderii, se pot împotrivii păcatului, că Dumnezeu nu le-a cerut lor imposibilul.[42] „Aceasta a fost pentru a-și demonstra dreptatea Sa … că El poate fi drept și poate să îndreptățească pe cel care are credința în Isus" (Romani 3:25-26 N.A.S.B.).

Cu toate acestea, viața fără de păcat trăită de Isus a fost doar o fază a îndreptățirii glorioase a caracterului lui Dumnezeu. Lucrarea harului în viețile creștinilor biruitori va fi în continuare o dovadă a puterii și slavei lui Dumnezeu. „Mântuitorul venise pentru a proslăvi pe Tatăl, descoperind iubirea Lui; tot astfel Duhul trebuia să proslăvească pe Hristos, arătând lumii harul Lui. În firea omenească trebuia să se refacă însuși chipul lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu și a lui Hristos necesită desăvârșirea caracterului poporului Său." – *Hristos, lumina lumii*, 671. [43]

---

[42] „Hristos umple pe oameni cu atributele lui Dumnezeu. El reface caracterul lor după chipul caracterului divin, o țesătură dumnezeiască de putere și frumusețe sprituală. În acest fel, adevărata neprihănire cerută de Lege este împlinită în cel ce crede în Hristos. … Prin viața și moartea Sa, Hristos a dovedit că dreptatea lui Dumnezeu nu nimicește mila Sa, și că păcatul poate fi iertat, că Legea este dreaptă și că poate fi în mod desăvârșit ascultată. Acuzațiile lui Satan erau astfel respinse." – *Hristos, lumina lumii*, 762.

[43] „Dacă a fost vreodată un popor în nevoia de creștere constantă a luminii cerești, acesta este poporul care, în acest timp de primejdie, Dumnezeu l-a chemat să fie depozitarul Legii Sale Sfinte și să justifice caracterul Său înaintea lumii." – *Mărturii*, vol. 5, 746.

„Atunci când Hristos va veni, trupurile noastre fără valoare vor fi schimbate, asemenea trupului Său glorios; dar caracterul josnic nu va fi sfințit atunci. Transformarea caracterului trebuie să aibă loc înaintea venirii Sale, natura noastră trebuie să fie pură și sfântă; noi trebuie să avem mintea lui Hristos, pe care El să o privească cu plăcere, imaginea Sa reflectată asupra sufletelor noastre." – *Our Hight Calling,* 278.

Caracterele creștinilor din zilele din urmă cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” sunt de calitate similară cu Enoh, Daniel și cu toți ceilalți din timpurile trecute care au devenit biruitori sfinți, în justificarea înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu. Experiența lui Iov va fi reprodusă. „După credința sa, așa a fost cu Iov. «Atunci când El m-a încercat am ieșit curat ca aurul» (Iov 23:10). Și așa a fost. Prin îndurarea sa plină de răbdare, el [Iov] a justificat propriul său caracter și astfel caracterul Celui a cărui reprezentant era.” *Educație,* 156. (Vezi de asemenea și Ezechiel 36:23-28).

Așa a fost așteptarea lui Dumnezeu, și așa a fost speranța scriitorilor biblici, în special atunci când ei s-au focalizat pe sfârșitul timpului, când secerișul sămânței evangheliei va fi adunat. De ce a fost atunci întârziat secerișul? Răspunsul îl vom oferi în capitolul următor.

„Onoarea lui Hristos trebuie să stea desăvârșită în perfecțiunea caracterului poporului Său ales.” – Ellen G. White, *Semnele Timpului*, 25 noiembrie 1890.

De ce este amânat timpul?

Noi am descoperit că doctrina Sanctuarului nu doar clarifică importanța datei de 1844, ci aceasta, de asemenea, asigură un element unificator pentru multe adevăruri teologice, cum ar fi a doua venire, judecata, importanța celor zece porunci, rolul central al lui Isus Hristos ca Substitut și Mijlocitor al omului și timpul urgent în încheierea marii trimiteri evanghelice.

Ellen White a observat că promovarea doctrinei Sanctuarului „a deschis vederii un sistem complet al adevărului, legat și armonios, arătând că mâna lui Dumnezeu dirijase marea mișcare adventă și a descoperit totodată și datoria prezentă, poziția și lucrarea poporului Său." – *Tragedia veacurilor*, 423.

Așa cum Mișcarea Adventă a văzut decadele trecând și intrând eventual în al doilea său secol de existență, doctrina Sanctuarului a ajutat la explicarea amânării timpului, a trecerii zilei când Isus ar fi putut reveni pe pământ. Fără această explicație ar fi într-adevăr dificil să înfruntăm lumea, la fel ca și proclamarea de către fiii bisericii an după an, a revenirii apropiate a lui Isus. Fără doctrina Sanctuarului „foarte aproape" am fi pierdut întreaga semnificație cel mult după un secol și jumătate.

După dezamăgirea din 22 octombrie 1844, adventiștii timpurii au clarificat natura evenimentelor care aveau loc atunci, explicând Dezamăgirea. Ei au recunoscut că în loc să vină pe pământ ca să îl curețe prin judecată, Isus a început ultima fază a lucrării Sale în rolul de Mare Preot în Sanctuarul ceresc. Ei au continuat să creadă că sfârșitul tuturor lucrurilor era aproape. Odată cu trecerea timpului, preocuparea lor principală, așa cum ei au înțeles-o, a fost să îi avertizeze pe oameni asupra ceasului judecății și a reîntoarcerii apropiate a lui Isus.

Dar Dumnezeu în continuare mai are ceva să învețe pe poporul Său și prin ei, pe toți căutătorii de adevăr de pretutindeni. Ceea ce El a încercat să învețe a fost destul de greu de priceput de

poporul Lui. Aceasta nu este pentru că ar fi ceva dificil, ci din cauză că aceasta este doctrina de care Satan se teme cel mai mult, și care provoacă cele mai multe controverse printre creștinii nominali, pentru ca să o accepte.

Motivul pentru care Isus nu a venit imediat după 1844 – în timpul acelei generații care a văzut marile semne în soare, lună și în stele – a fost că „oamenii nu erau gata încă să se întâlnească cu Domnul lor. Mai era de adus la îndeplinire încă o lucrare de pregătire în favoarea lor. Urma să fie dată lumină, care să îndrepte mințile lor către Templul lui Dumnezeu care este în ceruri, și în timp ce ei urmau prin credință pe Marele lor Preot în slujirea Sa de acolo, aveau să le fie descoperite noi îndatoriri. Un alt mesaj de avertizare și îndrumare urma să fie dat bisericii." – *Ibid*., 424-425.

Ce a fost această avertizare și instrucție care trebuia să fie dată, nu lumii, ci *în primul rând Bisericii*? În răspunsul său la această întrebare Ellen White a dezvăluit semnificația profundă a doctrinei Sanctuarului: „Aceia care vor trăi pe pământ atunci când va înceta mijlocirea lui Hristos în Sanctuarul de sus, vor trebui să stea în fața unui Dumnezeu sfânt, fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățite de păcat prin sângele stropirii. *Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare trebuie să fie biruitori în lupta cu cel rău*. În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele păcătoșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu trebuie să se producă o lucrare deosebită de curățire, de îndepărtare a păcatelor. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din Apocalips 14. *Când această lucrare se va fi îndeplinit, urmașii lui Hristos vor fi gata pentru venirea Sa.*" – *Ibid*., 425 (Italicele adăugate).

Această doctrină a pregătirii unui popor este în întregime biblică[44], nu este ceva inventat de adventiștii de ziua a șaptea. Aceasta este doctrina pe care Satan se pare că o urăște cel mai mult,

---

[44] Matei 24:44-51; Efeseni 4:13; 2Petru 3:11-14; 1 Ioan 3:2-3; Apocalipsa 7:1-4; 14:1-14.

deoarece aceasta expune minciunile lui și înfrângerea sa. Satan se delectează în ironizarea lui Isus în timp ce se află în rolul Său de Mare Preot, străduindu-se să-i reprezinte pe urmașii Lui, a căror nume sunt luate în considerare în judecata de cercetare. Cu o veselie diabolică el [Satan] indică greșelile acelora care proclamă numele lui Hristos, dar nu și puterea Sa; cu o logică de necombătut el declară că cei ce încalcă poruncile nu „merită” viața eternă mai mult decât el, și că Hristos ar fi complet necinstit dacă El trece cu vederea păcatele lor.[45]

De aceea, biruind, creștinul victorios îi provoacă lui Satan frustrare și mânie (Apocalipsa 12:17). Astfel de bărbați și femei dovedesc că Dumnezeu nu a cerut prea mult de la copiii Lui, atunci când El cere ascultare de la ei; ei au rezolvat odată și pentru totdeauna marea controversă cu privire la Dumnezeu, dacă El este vrednic de iubire, respect și ascultare din partea creației Sale.

Din aceste motive „Satan inventează numeroase planuri pentru a ne ocupa mintea, așa ca ea să nu stăruiască asupra lucrării pe care ar trebui să o cunoaștem foarte bine. Arhiamăgitorul urăște adevărurile cele mari care scot în evidență o jertfă ispășitoare și un Mijlocitor puternic. El știe că în ceea ce-l privește, totul depinde de abaterea minților de la Isus și de la adevărul Său .... Prin defectele de caracter Satana lucrează pentru a pune stăpânire pe toată ființa și el știe că, dacă aceste defecte sunt cultivate, va avea succes. De aceea, el caută fără încetare să amăgească pe urmașii lui Hristos cu sofismul său fatal că ei nu pot fi biruitori.” – *Ibid*., 488-489.

Acest mesaj de „avertizare și instruire” (*ibid.*, 425) care îi va trezi complet pe bărbații și femeile care privesc spre revenirea

[45] Satan niciodată nu a acceptat în mod deplin faptul că Isus a răscumpărat omenirea prin mărețul Său sacrificiu de pe pământ; că Isus, prin experința Sa cu adevărat umană, a asigurat că omenirea poate trăi în ascultare și fără păcat; și că bărbați și femei consacrate pot trăi având asigurarea deplină a acceptării lui Dumnezeu, din cauza mijlocirii pline de har a lui Isus Hristos (vezi *Hristos, lumina lumii,* 761-767).

glorioasă a lui Isus, a fost numit, cu alte ocazii, „sfatul Martorului Adevărat" sau „Mesajul Laodicean."[46]

Un astfel de mesaj este pentru membrii declarați ai Bisericii care cred în mod greșit că Isus va mântui poporul Său în păcatele lor și că nu este nicio nevoie pentru ei ca să facă o pregătire specială în scopul de a grăbi timpul venirii Sale.

Ellen White a afirmat că mesajul Laodicean se aplică credincioșilor adventiști și că acesta este scopul său principal să curățească inimile de toate păcatele. Această aplicare divină a mișcat Biserica în mijlocul anilor 1850 și mulți au crezut că mesajul laodicean „se va încheia cu strigătul puternic al celui de al treilea înger" (*Mărturii,* vol. 1, 186).

Dar intenția reală a mesajului nu a fost înțeleasă de toți la modul general, nici chiar de cei care au fost înflăcărați de importanța sa. Mulți s-au descurajat deoarece timpul a venit fără niciun fel de demonstrație a providenței lui Dumnezeu. Ei au privit în afară mai mult decât să privească înăuntru, pentru rezultatele promise în „sfatul Martorului Adevărat."

Deoarece ei nu l-au crezut cu adevărat pe Dumnezeu, că El așteaptă ca poporul Său să trăiască vieți de biruință, „după cum și Eu [Isus] am biruit" (Apocalipsa 3:21) „mesajul" nu a putut să își facă în mod complet lucrarea lui. Ellen White a văzut problema: „Eu am văzut cum mesajul acesta nu-și va îndeplini lucrarea sa doar în câteva luni scurte. Acesta este destinat să trezească poporul lui Dumnezeu, să le descopere eșecurile lor și să-i conducă la pocăință zeloasă, ca să fie favorizați cu prezența lui Isus și să fie gata pentru marea strigare a îngerului al treilea …. Dacă sfatul Martorului Adevărat ar fi fost în întregime luat în considerare, Dumnezeu ar fi lucrat pentru poporul Său cu mare putere …. Dacă mesajul ar fi fost de scurtă durată așa cum mulți au presupus, *atunci nu ar mai fi timp pentru ca ei să-și dezvolte caracterul*. Mulți sunt

---

[46] *Mărturii,* vol. 1, 185-195; vol. 3, 252-260; *Scrieri Timpurii*, 270; *Comentariul Biblic,* Ellen G. White, comentarii la Apocalipsa 3:14-20, 961-967.

mânați de sentimente și nu de principiul credinței, și acest mesaj solemn și înfricoșat i-a tulburat. Acesta a influențat puternic sentimentele și a stimulat temerile lor, dar nu a îndeplinit lucrarea pe care Dumnezeu i-a desemnat-o să o facă." – *Ibid*, 186,187. (Italicele adăugate).

Dezvoltarea caracterului care pune deoparte poporul lui Dumnezeu în aceste zile din urmă, necesită timp. Dar niciodată mai mult de o generație. Dacă această pregătire a caracterului nu a fost îndeplinită pe parcursul generației care a trecut prin marea dezamăgire de la 1844 (așa cum ar fi trebuit) atunci Dumnezeu va aștepta pe fiii și fiicele lor ca aceștia să învețe instrucțiunile și să profite de avertizarea pe care părinții lor nu au pus-o în aplicare. Dacă nu vor fi fiii și fiicele, atunci vor fi nepoții și nepoatele lor.

Totuși, promisiunea este sigură. O anumită generație de adventiști se va prinde de acest element important al doctrinei Sanctuarului – aceasta ar putea fi generația noastră. Ei vor revela și vor îndreptății înaintea întregului univers brațul puternic al „Mijlocitorului Atot-puternic" care astăzi stă înaintea Tatălui nostru ceresc, așteptând să apară poporul care va fi vrednic de „ploaia târzie" și astfel să fie „pregătit pentru mutare" (*Ibid.,* 187).

Într-adevăr, este solemnă descrierea poporului lui Dumnezeu, așa cum ei trebuie să fie în acele zile din urmă care preced încheierea timpului de probă. Pot fi cuvintele mai mișcătoare decât atât? „Eu de asemenea am văzut că mulți nu conștientizează că ei trebuie să fie în ordine pentru a trăi în fața Domnului, fără un Mare Preot în Sanctuar, pe parcursul timpului de strâmtorare. Acei ce primesc pecetea Dumnezeului celui Viu și sunt protejați în timpul de necaz *trebuie să reflecte în mod deplin imaginea lui Isus*. Eu am văzut că mulți își neglijau pregătirea atât de necesară și nu priveau spre timpul de «înviorare» și la «ploaia târzie» care să îi facă capabili să stea în ziua Domnului și să trăiască în fața Lui. O, pe câți de mulți i-am văzut în timpul de necaz fără nici un fel de acoperământ ! Ei au neglijat pregătirea atât de necesară; de aceea ei nu vor primi

înviorarea pe care toți trebuie să o primească pentru a trăi în fața unui Dumnezeu sfânt." – *Scrieri timpurii,* 71. (Italicele adăugate).

Fie ca fiecare dintre noi să se gândească la rolul său în marea controversă; să ne grăbim să acceptăm iertarea Sa, deplin și complet, pentru păcatele mărturisite. Haideți să nu lăsăm ca nici o oră să treacă fără ca să nu căutăm puterea Lui, pentru a fi de partea noastră, pentru lucrarea de dezvoltare a caracterelor noastre într-o reflectare fidelă a neprihănirii Sale, a exemplului iubirii Sale. Cuvintele nu pot exprima dorința de nestăvilit a lui Isus de a ne salva din păcatele noastre, de a ne da acum pacea și viața unei neîntrerupte bucurii și să ne spună fiecăruia, în mod personal, bun venit în Împărăția Sa.

Timpul este urgent pentru noi toți. Nici unul dintre noi nu cunoaște câte zile ne-au mai rămas, indiferent cât de bătrân sau tânăr el sau ea pot fi. Dar chiar mai important decât moartea fizică este încheierea timpului de probă. Acesta se încheie pentru fiecare, imperceptibil, dar sigur. O persoană, fie devine mult mai asemănătoare cu Isus, fie mult mai asemănătoare Diavolului. Fie o persoană devine în mod adevărat mult mai iubitoare, de încredere și plină de har[47], fie el sau ea devin în mod spontan mult mai auto-indulgenți, cu sânge rece și impredictibili.

---

[47] „Dacă inimile noastre sunt înmuiate și cucerite prin harul lui Hristos și aprinse de simțul bunătății și iubirii lui Dumnezeu, atunci acolo va fi o revărsare *naturală* a iubirii, simpatiei și bunătății față de alții." – *Mărturii*, vol. 5, 606. (Italicele adăugate).

„Harul lui Hristos trebuie să modeleze întreaga ființă și triumful Său nu va fi complet până când universul ceresc va mărturisi simțământul *adevărat* de bunătate, iubirea Hristică și faptele sfinte în ținuta copilului lui Dumnezeu." – Ellen G. White, *Amazing Grace*, 235. (Italicele adăugate).

„Când sinele este scufundat în Hristos, iubirea înflorește *spontan*. Desăvârșirea caracterului creștin este obținută atunci când impulsul de a ajuta și binecuvânta pe alții izvorăște constant din interior." – *Parabolele Domnului Hristos*, 384. (Italicele adăugate).

„Ceea ce pare la început a fi dificil, prin repetiție constantă devine ușor, până când gândurile și acțiunile corecte devin *obișnuite*."- Ellen G. White, *Divina vindecare,* 491. (Italicele adăugate).

Grâu sau neghină, secerișul se va coace.[48] Fiecare persoană va da pe față ce fel de sământă este (acestea sunt principiile relației cu

---

„Principiile Legii lui Dumnezeu vor locui în inimă și vor controla acțiunile. Aceasta va fi atunci ceva natural pentru noi, să căutăm puritatea și sfințenia, evitând astfel spiritul și exemplul lumii, căutând să facem bine tuturor celor de lângă noi, așa cum îngerii slavei își îndeplinesc misiunea de iubire față de cei care le-au fost încredințați lor. ” – Ellen G. White, *Review and Herald*, 23 octombrie 1888.

[48] Dezvoltarea Împărăției lui Dumnezeu este legată de un seceriș, dar nu tot ce crește va fi rodul seminței bune; pe lângă cei care acceptă invitația Spiritului Sfânt, vor fi alții care vor fi acceptat sământa evangheliei, dar care nu au continuat să crească; caracteristicile deplin dezvoltate ale ambelor grupuri sunt comparate cu creșterea grâului și a neghinei (Matei 13:18-30, 36-43; Marcu 4:26-29). La timpul secerișului omenirea peste tot pe Planeta Pământ va vedea maturizarea seminței evangheliei în persoane mature asemenea lui Hristos, trăind sub condiții fără precedent – condiții create în mare măsură de creșterea la culme a răului, egoismului și acțiunilor rebele, în acele persoane simbolizate de neghină. Acest impact mondial al martorilor care poartă chipul lui Hristos și care proclamă invitația lui Dumnezeu plină de milă și speranță va încheia marea trimitere evanghelică descrisă în Matei 24:14. Întreaga lume va fi departajată între aceia care vor reflecta imaginea lui Isus și aceia care reflectă imaginea lui Satan. Din acest motiv, pe măsura apropierii sfârșitului, lucrările răului, anarhia morală și nimicirea valorilor tradiționale ale autorității și integrității vor mătura lumea și o vor duce la o disperare înfricoșătoare care îi va determina pe bărbați și femei să caute soluții la problemele mondiale prin intermediul unei dictaturi mondiale. Privitor la această tensiune mondială, Ellen G. White a scris că Dumnezeu nu va permite ca lucrarea Sa de pe pământ să fie înghițită de puterile lui Satan – grâul nu va fi sufocat de neghină: „Există limite chiar și pentru răbdarea lui Dumnezeu, și mulți vor întrece aceste limite. Ei vor răsturna limitele harului; și de aceea Dumnezeu trebuie să intervină și să-și justifice propria Sa onoare. … Cu acuratețe infailibilă Cel Infinit va avea o răfuială cu națiunile. Deși mila Sa este gentilă, chemând la pocăință, această răfuială rămâne o posibiliate; dar atunci când situația atinge un anumit prag fixat de Dumnezeu, lucrarea mâniei Sale va avea loc. Mila ajunge la sfârșit. Răbdarea divină încetează.” – *Mărturii*, vol 5, 208 (1882). În 1902 Ellen G. White a scris: „Răutatea locuitorilor lumii a umplut deja măsura nelegiuirilor lor. Acest pământ a atins deja punctul în care Dumnezeu va permite nimicitorului să își facă lucrarea sa.” – *Ibid,* vol. 7, 141. În timp ce grâul se pârguiește, cu atât mai mult poporul lui Dumnezeu va reflecta mult mai clar „imaginea deplină a lui Isus” (*Scrieri timpurii,* 71) și astfel vor proclama evanghelia împărăției mult mai deplin (Matei 24 :14); în același timp există o pârguire a neghinei, cei care vor reflecta într-un mod mult mai deplin imaginea Fiarei

Dumnezeu sau cu omul), a ceea ce a cultivat fiecare. Curând întreaga lume va fi divizată între aceia care au permis ca semințele evangheliei să ajungă la maturitatea asemănării cu Hristos și aceia care au permis ca semințele rebeliunii să înflorească. Tu și eu suntem ca și tânărul pictor care ia lecții de la William Hunt, celebrul artist, care preda pe malul lacului în apus de soare. Hunt a văzut că prietenul său, tânărul artist, își irosea întreaga culoare pe un hambar dărăpănat în loc să surprindă momentul glorios al asfințitului.

Luându-l de după umeri, maestrul înțelept i-a spus cu fermitate: „Fiule, lumina nu va mai dura mult. Trebuie să alegi între șindrila de pe acoperiș sau apusul de soare și cât mai repede. Mai ai timp fie pentru una sau pentru cealaltă."

Pentru adventiștii de ziua a șaptea care știu de atâta timp de ce întârzie Isus să vină, atenționarea gentilă că noi trebuie să alegem între șindrilă și apus, ar putea fi reînnoirea unui angajament că Dumnezeu ne poate onora curând cu ploaia târzie. El apelează la

---

(Apocalipsa 13 :14). Va veni timpul când Dumnezeu va zice: S-a sfârșit! „Cel ce este nedrept să fie nedrept …. și cine este drept să fie în continuare drept" (Apocalipsa 22 :11). Timpul de probă se va încheia atât pentru cei mântuiți cât și pentru cei nemântuiți. Astfel că există o „limită dincolo de care judecățile lui Iehova nu mai pot fi amânate." Această limită este atinsă doar atunci când „încercarea finală va veni asupra lumii și toți aceia care s-au dovedit a fi loiali față de legile divine vor primi pecetea Dumnezeului cel Viu ….. Restricția care a fost asupra celui rău va fi înlăturată și Satan va avea controlul deplin al nepocăitului înrăit. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a ajuns la sfârșit." – *Tragedia veacurilor,* 613-614. Grefată în justiția lui Dumnezeu este preocuparea Sa pentru judecata dreaptă. „El nu va trimite judecățile Sale asupra lumii pentru neascultare și încălcarea Legii, până când El nu va trimite pe veghetorii Lui care să avertizeze. El nu va sfârși perioada de încercare până când mesajul nu va fi predicat cât se poate de clar." - *Mărturii,* vol. 6, 19. Coacerea neghinei, încheierea raportului împotriva celor răi, încetarea răbdării Divine, nu va precede coacerea grâului, care este pecetluirea poporului lui Dumnezeu, ce a revelat în mod corect și minunat adevărul despre Împărăția lui Dumnezeu. Cazul este închis împotriva celor răi doar când ei au avut suficiente oportunități să audă și să vadă adevărul despre Dumnezeu așa cum a fost descoperit de aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus (Apocalipsa 14:12) și au respins Împărăția de iubire și ascultare.

prezent: Alătură-te acelui grup care ia în serios poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus. Lasă-Mă să fac pentru tine ceea ce Eu am promis. Devino parte a acelui popor care nu dorește nimic mai mult decât să vadă terminată lucrarea lui Hristos ca Mare Preot în Locul Preasfânt. Dă-Mi voie Să te pot folosi ca o demonstrație vie a iubirii biruitoare a lui Isus Hristos. Când vei face așa, viața ta va avea un nou început.